

Gjyqtarët

¹ Mbas vdekjes së Jozueut, bijtë e Izraelit konsultuan Zotin, duke thënë: “Kush prej nesh ka për të vajtur i pari të luftojë kundër Kananejve?”. ² Zoti u përgjegj: “Do të shkojë Juda; ja, vendin ia kam dhënë në duart e tij”. ³ Atëherë Juda i tha Simeonit, vëllait të tij: “Eja me mua në vendin që më ra me short dhe do të luftojmë kundër Kananejve; pastaj edhe unë do të vij në vendin që të ra ty me short”. Dhe Simeoni u nis me të. ⁴ Juda, shkoi, pra, dhe Zoti u la në dorë Kananejtë dhe Perezejtë; dhe në Bezek vranë dhjetë mijë burra. ⁵ Dhe në Bezek gjetën Adoni-Bezeku dhe e sulmuan; mundën Kananejtë dhe Perezejtë. ⁶ Adoni-Bezeku ia mbathi, por ata e ndoqën e zunë dhe i prenë gishtërinjtë e mëdhenj të duarve dhe të këmbëve. ⁷ Atëherë Adoni-Bezeku tha: “Shtatëdhjetë mbretër me gishtërinjtë e mëdhenj të duarve dhe të këmbëve të prerë mblidhnin ato që mbeteshin në tryezën time. Perëndia më ktheu atë që kam bërë”. E çuan pastaj në Jeruzalem ku vdiq. ⁸ Bijtë e Judës sulmuan Jeruzalemin dhe e morën; i vranë me shpatë banorët e tij dhe i vunë flakën qytetit. ⁹ Pastaj bijtë e Judës zbritën të luftojnë Kananejtë, që banonin në krahinën malore, në Negev dhe në ultësi. ¹⁰ Juda marshoi pastaj kundër Kananjve që banonin në Hebron (emri i të cilit më parë ishte Kirjath-Arba) dhe mundi Seshain, Ahimanin dhe Talmain. ¹¹ Që këtej marshoi kundër banorëve të Debirit (që më parë quhej Kirjath-Sefer). ¹² Atëherë Kalebi tha: “Atij që do të sulmojë Kiriath-Seferin dhe do ta shtjerë në dorë, unë do t’i jap për grua bijën time Aksah”. ¹³ E pushtoi Othnieli, bir i Kenazit, vëllai i vogël i Kalebit, dhe ky i dha për grua

bijën e tij Aksah. ¹⁴ Kur ajo erdhi të banojë me të, e bindi t'i kërkojë të atit të saj një fushë. Sapo ajo zbriti nga gomari, Kalebi e pyeti: "Çfarë kërkon?". ¹⁵ Ajo u përgjegj: "Më bëj një dhuratë, me qenë se ti më dhe toka në Negev, më jep edhe disa burime ujore". Atëherë ai i dhuroi burimet e sipërme dhe ato të poshtme. ¹⁶ Atëherë bijtë e Keneos, vjehrrit të Moisiut, shkuan nga qyteti i palmave bashkë me bijtë e Judës në shkretëtirën e Judës, që ndodhet në Negev, afër Aradit; shkuan dhe u vendosën midis popullit. ¹⁷ Pastaj Juda u nis bashkë me vëllanë e tij Simeon dhe mundi Kananejtë që banonin në Tsefath dhe vendosën shfarosjen e tyre; për këtë arsye qyteti u quajt Hormah. ¹⁸ Juda mori edhe Gazën me territorin e saj, Askalonin me territorin e tij dhe Ekronin me territorin e tij. ¹⁹ Kështu Zoti mbajti anën e Judës, që dëboi banorët e krahinës malore, por nuk mundi të dëbojë banorët e fushës, sepse kishin qerre të hekurta. ²⁰ Pastaj i dhanë Hebronin Kalebit, ashtu si kishte thënë Moisiu; dhe ai i dëboi tre bijtë e Anakut. ²¹ Bijtë e Beniaminit nuk arritën t'i dëbojnë Jebusejtë që banonin në Jeruzalem; kështu Jebusejtë kanë banuar bashkë me bijtë e Beniaminit në Jeruzalem deri në ditën e sotme. ²² Edhe shtëpia e Jozefit u ngrit gjithashtu kundër Bethelit, dhe Zoti qe me ta. ²³ Shtëpia e Jozefit dërgoi njerëz për të vëzhguar në Bethel (qytet që më parë quhej Luc). ²⁴ Zbuluesit panë një burrë që dilte nga qyteti dhe i thanë: "Tregona rrugën për të hyrë në qytet dhe ne do të tregohemi të mëshirshëm me ty". ²⁵ Ai u tregoi rrugën për të hyrë në qytet, dhe ata i vranë me shpatë banorët e qytetit, por e lanë të shkojë atë burrë me gjithë familjen e tij. ²⁶ Ai shkoi në vendin e Hitejve dhe ndërtoi aty një qytet që e quajti Luc, emër që mban edhe sot e kësaj dite. ²⁷ Manasi përkundrazi nuk i dëboi banorët e Beth-Sheanit dhe të fshatrave të tij kufitarë,

as banorët e Tanaakut dhe të fshatrave të tij kufitarë, as banorët e Dorit dhe të fshatrave të tij kufitarë, as banorët e Ibleamit dhe të fshatrave të tij kufitarë, as banorët e Megidos dhe të fshatrave të tij kufitarë, sepse Kananejtë ishin të vendosur të qëndronin në atë vend. ²⁸ Më vonë, kur Izraeli u bë i fortë, i nënshtroi Kananejtë dhe i bëri skllavër, por nuk i dëboji krejt. ²⁹ As Efraimi nuk i dëboi Kananejtë që banonin në Gezer; kështu Kananejtë banuan në Gezer në mes të tyre. ³⁰ As Zabuloni nuk i dëboi banorët e Kitronit dhe ata të Nahalolit; kështu Kananejtë banuan në mes të tyre, por iu nënshtroan skllavërisë. ³¹ As Asheri nuk i dëboi banorët e Akosit, as banorët të Sidonit, as ata të Ahlabit, të Akzibit, të Helbahut, të Afikut dhe të Rehobit; ³² kështu bijtë e Asherit u vendosën në mes të Kananejve që banonin në këtë vend, sepse nuk i dëbuan. ³³ As Neftsali nuk i dëboi banorët e Beth-Shemeshit dhe ata të Beth-Anathit, dhe u vendos në mes të Kananejve që banonin në këtë vend; por banorët e Beth-Shemeshit dhe të Beth-Anathit iu nënshtroan skllavërisë. ³⁴ Amorejtë i detyruan bijtë e Danit të qëndronin në krahinën malore dhe nuk i lanë të zbresin në luginë. ³⁵ Amorejtë ishin të vendosur të qëndronin në malin Heres, në Ajalon dhe në Shaal-Bim; por kur dora e shtëpisë së Jozefit u fuqizua, ata iu nënshtroan skllavërisë. ³⁶ Kufiri i Amorejve shtrihej nga e përpjeta e Akrabimit, nga Sela e lart.

2

¹ Por Engjelli i Zotit u ngjit nga Gilgali në Bokim dhe tha: “Unë ju nxora nga Egjipti dhe ju çova në vendin që isha betuar t’u jepja etërve tuaj. Kisha thënë gjithashtu: “Nuk do ta prish kurrë besëlidhjen time me ju. ² Por ju nuk do të lidhni asnjë aleancë me banorët e këtij vendi dhe do të shembni altarët e tyre”. Por ju nuk iu bindët zërit tim. Pse e bëtë këtë? ³ Kështu unë po ju them tani:

Unë nuk do t'i dëboj para jush; por ata do të jenë si gjemba në ijet tuaja, dhe perënditë e tyre do të jenë për ju si një lak".⁴ Sapo Engjëlli i Zotit mbaroi së thëni këto fjalë tërë bijve të Izraelit, populli ngriti zërin dhe filloi të qajë.⁵ Prandaj ky vend u quajt Bokim dhe u bënë flijime për Zotin.⁶ Jozueu i dha urdhër popullit të largohet dhe bijtë e Izraelit shkuan secili në trashëgiminë e tij për të marrë në zotërim vendin.⁷ Populli i shërbeu Zotit gjatë gjithë jetës së Jozueut dhe gjatë gjithë jetës së pleqve që jetuan pas Jozueut, dhe që kishin parë të gjitha veprat e mëdha që Zoti kishte bërë për Izraelin.⁸ Pastaj Jozueu, bir i Nunit dhe shërbëtor i Zotit, vdiq në moshën njëqind e dhjetë vjeç,⁹ dhe e varrosën në territorin e trashëgimisë së tij në Timath-Heres, në krahinë malore të Efraimit, në veri të malit Gaash.¹⁰ Kur tërë ai brez u bashkua me etërit e vet, mbas atij doli një brez i ri që nuk e njihte Zotin, as veprat që kishte bërë për Izraelin.¹¹ Bijtë e Izraelit bënë atë që ishte keq në sytë e Zotit dhe u vunë në shërbim të Baalit;¹² ata braktisën Zotin, Perëndinë e etërve të tyre, i cili i kishte nxjerrë nga Egjipti, dhe adhuruan perëndi të tjera ndërmjet perëndive të popujve që i rrethonin, ranë përmbys para tyre dhe kështu provokuan zemërimin e Zotit;¹³ ata brakisën Zotin dhe u vunë në shërbim të Baalit dhe të Ashtarothit.¹⁴ Dhe zemërimi i Zotit u ndez kundër Izraelit dhe e dha në dorë të kusarëve që e zhveshën; dhe ai i shiti në duart e armiqve të tyre që ndodheshin rreth e qark, të cilëve nuk qenë më në gjendje t'u bënin ballë.¹⁵ Kudo që shkonin dora e Zotit ishte kundër tyre dhe u sillte mjerime, ashtu si kishte thënë Zoti, ashtu siç u ishte betuar ai; dhe u hidhëruan shumë.¹⁶ Pastaj Zoti nxirrte gjyqtarë, që i lironin nga duart e atyre që i zhvishnin.¹⁷ Mjerisht ata nuk i dëgjonin as gjyqtarët e tyre, por kurvëroheshin përpara perëndive të tjera dhe

binin përmbys para tyre. Ata braktisën shpejt rrugën e ndjekur nga etërit e tyre, të cilët u ishin bindur urdhrave të Zotit; por ata nuk vepruan ashtu. ¹⁸ Kur Zoti u nxirrte gjyqtarë, Zoti ishte me gjyqtarin dhe i lironte nga dora e armiqve të tyre gjatë gjithë jetës së gjyqtarit; sepse Zoti prekej nga vajtimet e tyre të shkaktuara nga ata që i shtypnin dhe i mundonin. ¹⁹ Por kur gjyqtari vdiste, ata vazhdonin të korruptoheshin më shumë se etërit e tyre, duke ndjekur perëndi të tjera dhe duke rënë përmbys para tyre; dhe nuk hiqnin dorë aspak nga veprat e tyre dhe nga sjellja e tyre kokëforte. ²⁰ Prandaj mëria e Zotit u ndez kundër Izraelit, dhe ai tha: “Duke qenë se ky komb ka shkelur besëlidhjen që unë kisha përfunduar me etërit e tyre dhe ata nuk i janë bindur zërit tim, ²¹ edhe unë nuk do të dëboj më para tyre asnjë prej kombeve që Jozueu la kur vdiq; ²² kështu me anë tyre do të vë në provë Izraelin për të parë në se do t’i përmbahen rrugës së Zotit dhe do të ecin në të siç bënë etërit e tyre, ose jo”. ²³ Prandaj Zoti i la këto kombe të qëndrojnë aty pa i dëbuar menjëherë, dhe nuk i dha në duart e Jozueut.

3

¹ Këto janë kombet që Zoti la me qëllim që me anë të tyre të vinte në provë Izraelin, domethënë tërë ata që nuk kishin njohur luftërat e Kanaanit: ² (kjo kishte si qëllim të vetëm t’ua bënte të njohur dhe t’u mësonte bijve të Izraelit luftën, të paktën atyre që nuk e kishin njohur më parë) ³ pesë princat e Filistejve, tërë Kananejtë, Sidonitët dhe Hivejtë që banonin në malin e Libanit, nga mali i Baal-Hermonit deri në hyrje të Hamathit. ⁴ Këto kombe u lanë për të vënë në provë Izraelin, për të parë në se ata do t’u bindeshin urdhërimeve që Zoti u kishte dhënë etërve të tyre me anë të Moisiut. ⁵ Kështu bijtë e Izraelit banuan në

mes të Kananejve, të Hitejve, të Amorejve, të Perezejve, të Hivejve dhe të Jebusejve; ⁶ u martuan me bijat e tyre dhe u dhanë bijat e veta për gra bijve të tyre, dhe u shërbyen perëndive të tyre. ⁷ Kështu bijtë e Izraelit bënë atë që është e keqe në sytë e Zotit; e harruan Zotin, Perëndinë e tyre, dhe i shërbyen Baalit dhe Asherothit. ⁸ Prandaj zemërimi i Zotit u ndez kundër Izraelit, dhe ai i dorëzoi në duart e Kushan-Rishathaimit për tetë vjet me radhë. ⁹ Pastaj bijtë e Izraelit i klithën Zotit dhe Zoti u dha një çlirimtar, Othnielin, birin e Kenazit, vëllai i vogël i Kalebit; dhe ky i çliroi. ¹⁰ Fryma e Zotit ishte mbi të, dhe ai ishte gjyqtar i Izraelit; doli për të luftuar dhe Zoti i dha në dorë Kushan-Rishathaimin, mbretin e Mesopotamisë, dhe dora e tij qe e fuqishme kundër Kushan-Rishathaimit. ¹¹ Vendi pati paqe për dyzet vjet me radhë; pastaj Othnieli, bir i Kenazit, vdiq. ¹² Por bijtë e Izraelit filluan përsëri të bëjnë atë që është e keqe në sytë e Zotit; atëherë Zoti e bëri të fortë Eglonin, mbretin e Moabit, kundër Izraelit, sepse ata kishin bërë atë që ishte e keqe në sytë e Zotit. ¹³ Egloni mblodhi rreth vetes bijtë e Amonit dhe të Amalekut, dhe u nis e munda Izraelin; dhe pushtoi qytetin e palmave. ¹⁴ Kështu bijtë e Izraelit u bënë shërbëtorë të Eglonit, mbretit të Moabit, për tetëmbëdhjetë vjet. ¹⁵ Por bijtë e Izraelit i klithën Zotit dhe Zoti u dha atyre një çlirimtar, Ehudin, birin e Gerit, Beniaminitin, që ishte mëngjarash. Bijtë e Izraelit i dërguan nëpërmjet tij haraçin e tyre Eglonit, mbretit të Moabit. ¹⁶ Ehudi bëri një shpatë me dy tehe, të gjatë një kubitë; e ngjeshi në brez poshtë veshjes, në krahun e djathtë. ¹⁷ Pastaj i çoi haraçin Eglonit, mbretit të Moabit, që ishte një njeri shumë i trashë. ¹⁸ Kur mbaroi paraqitja e haraçit, ai ktheu në shtëpi njerëzit që kishin sjellë haraçin. ¹⁹ Por ai vetë, nga vendi i idhujve pranë Gilgalit, u kthye prapa dhe tha: “O mbret, kam diçka që

dua të të them fshehurazi”. Mbreti i tha: “Heshtni!”. Dhe të gjithë ata që e shoqëronin dolën jashtë. ²⁰ Atëherë Ehudi iu afrua mbretit (që ishte ulur vetëm në fresk, në sallën lart). Ehudi i tha: “Kam një fjalë për të të thënë nga ana e Zotit”. Kështu mbreti u ngrit nga froni i tij; ²¹ atëherë Ehudi zgjati dorën e majtë, nxori shpatën nga krahu i djathtë dhe ia futi në bark. ²² Edhe doreza e shpatës u fut pas presës dhe dhjami u mbyll pas presës sepse ai nuk e tërhoqi shpatën nga barku i mbretit; dhe zorrët e tij dolën jashtë. ²³ Pastaj Ehudi dolli në portik, dhe mbylli me çelës dyert e sallës së sipërme. ²⁴ Kur doli; erdhën shërbëtorët për të parë, dhe ja, dyert e sallës së sipërme ishin mbyllur me çelës; kështu ata thanë: “Me siguri ai bën nevojën e tij në dhomëzën e sallës së freskët”. ²⁵ Dhe pritën aq sa e ndjenë veten të shushatur; por duke qenë se nuk po hapeshin portat e sallës, ata muarrën çelsin dhe hapën; dhe ja, zotëria e tyre rrinte shtrirë në tokë: ai kishte vdekur. ²⁶ Ndërsa ata ngurronin, Ehudi pati kohë të ikte, kaloi matanë vendit të idhujve dhe shpëtoi duke arritur në Seirah. ²⁷ Me të arritur, i ra borisë në krahinën malore të Efraimit, dhe bijtë e Izraelit zbritën bashkë me të nga krahina malore, dhe ai u vu në krye të tyre. ²⁸ Dhe u tha atyre: “Ejani pas meje, sepse Zoti ju ka dhënë në dorë Moabitët, armiqtë tuaj”. Ata zbritën pas tij, zunë vatë e Jordanit që çojnë në Moab, dhe nuk lanë të kalojë asnjeri. ²⁹ Në atë kohë mundën rreth dhjetë mijë Moabitë, të gjithë të fortë dhe trima; nuk shpëtoi as edhe një. ³⁰ Kështu atë ditë Moabi u poshtërua nga dora e Izraelit, dhe vendi pati paqe tetëdhjetë vjet me radhë. ³¹ Mbas Ehudit, erdhi Shamgari, bir i Anathit. Ai mundi gjashtëqind Filistej me një hosten qesh; edhe ai çliroi Izraelin.

4

¹ Pas vdekjes së Ehudit, bijtë e Izraelit rifilluan të bëjnë atë që ishte e keqe në sytë e Zotit. ² Dhe Zoti i dha në duart e Jabinit, mbretit të Kanaanit, që mbretëronte në Hatsor. Komandanti i ushtrisë së tij ishte Sisera, që banonte në Harosheth të kombeve. ³ Dhe bijtë e Izraelit i klithën Zotit, sepse Jabini kishte nëntëqind qerre të hekurta dhe prej njëzet vjetve shtypte rëndë bijtë e Izraelit. ⁴ Në atë kohë gjyqtare e Izraelit ishte një profete, Debora, gruaja e Lapidothit. ⁵ Ajo e kishte zakon të ulej nën palmën e Deboras, midis Ramahut dhe Bethelit, në krahinën malore të Efraimit, dhe bijtë e Izraelit vinin tek ajo për të kërkuar të drejtën. ⁶ Ajo dërgoi të thërrasë Barakun, birin e Abinoamit, nga Kedeshi i Neftalit, dhe i tha: “A nuk të ka urdhëruar Zoti, Perëndia i Izraelit: “Shko, marsho mbi malin Tabor dhe merr me vete dhjetë mijë burra nga bijtë e Neftalit dhe të Zabulonit. ⁷ Unë do të tërheq në drejtimin tënd, në përruan Kishon, Siseran, komandantin e ushtrisë së Jabinit, me gjithë qerret dhe trupat e tij të shumta, dhe do të ta dorëzoi në dorën tënde?”. ⁸ Baraku iu përgjegj: “Në rast se vjen me mua, unë do të shkoj; por në qoftë se ti nuk vjen me mua, nuk kam për të shkuar”. ⁹ Ajo tha: “Do të vij me siguri me ty; megjithatë në rrugën që je duke ndërmarrë nuk ke për të siguruar asnjë lavdi për vete, sepse Zoti do ta dorëzojë Siseran në duart e një gruaje”. Pastaj Debora u ngrit dhe shkoi me Barakun në Kadesh. ¹⁰ Baraku thirri Zabulonin dhe Neftalin në Kadesh; ai lëvizi në krye të dhjetë mijë burrave, dhe Debora shkoi bashkë me të. ¹¹ Heberi, Keneu, ishte ndarë nga Kenejtë, pasardhës të Hobabit, vjehrrit të Moisiut, dhe i kishte ngritur çadrat e tij në lisin e Tsaanimit, që ndodhet pranë Keshit. ¹² Siseras i thanë që Baraku, bir i Abinoamit, ishte ngjitur në malin Tabor.

¹³ Kështu Sisera rreshtoi tërë qerret e tij, njëqind qerre të hekurta, dhe tërë njerëzit që ishin me të, nga Haroshethi i kombeve deri në përruan e Kishonit. ¹⁴ Atëherë Debora i tha Barakut: “Çohu, sepse kjo është dita që Zoti e dorëzoi Siseran në dorën tënde. A nuk ka dalë vallë, Zoti para teje?”. Kështu Baraku zbriti nga mali Tabor, i pasuar nga dhjetë mijë burra. ¹⁵ Zoti e mundi Siseran, të gjitha qerret dhe tërë ushtrinë e tij, që u shfaros me shpatë përpara Barakut; por Sisera zbriti nga qerrja dhe iku me këmbë. ¹⁶ Por Baraku i ndoqi qerret dhe ushtrinë deri në Harosheth të kombeve; dhe tërë ushtria e Siseras u shkatërrua nga goditjet me shpatë; nuk shpëtoi as edhe një njeri. ¹⁷ Ndërkaq Sisera kishte ikur më këmbë në drejtim të çadrës së Jaelës, gruas së Heberit, Keneut, sepse mbretëronte paqja midis Jabinit, mbretit të Hatsorit, dhe shtëpisë së Heberit, Keneut. ¹⁸ Atëherë Jaela doli për të pritur Siseran dhe i tha: “Hyrë, zotëria ime, hyrë tek unë; mos ki frikë”. Kështu ai hyri tek ajo në çadër, dhe ajo e mbuloi me një mbulesë. ¹⁹ Pastaj ai i tha: “Më jep pak ujë për të pirë se kam etje”. Kështu ajo hapi calikun e qumështit dhe i dha për të pirë; pastaj e mbuloi. ²⁰ Ai i tha: “Qëndro në hyrje të çadrës; dhe në rast se vjen dikush dhe të pyet: “A ka njeri këtu?”, ti do të thuash: “Nuk ka njeri””. ²¹ Atëherë Jaela, gruaja e Heberit, mori një kunj të çadrës dhe një çekiç, iu afrua ngadalë atij dhe i nguli në tëmth kunjin, që u fut në tokë. Atë e kishte zënë një gjumë i thellë; ishte i sfilitur; dhe kështu vdiq. ²² Por ja, ndërsa Baraku ndiqte Siseran, Jaela doli për ta takuar dhe i tha: “Eja me mua dhe do të të tregojë njeriun që kërkon”. Ai hyri në çadrën e saj dhe ja, Sisera dergjej i vdekur me kunjin në tëmthat. ²³ Kështu atë ditë Perëndia e poshtëroi Jabin, mbretin e Kanaanit, përpara bijve të Izraelit. ²⁴ Dora e bijve të Izraelit u bë gjithnjë më e

rëndë mbi Jabin, mbretin e Kanaanit, deri sa arritën ta shkatërronin plotësisht Jabin, mbretin e Kanaanit.

5

¹ Atë ditë Debora këndoi këtë kantik me Barakun, birin e Abinoamit, duke thënë: ² “Me qenë se krerët kanë marrë komandën në Izrael, me qenë se populli është ofruar spontanisht, beconi Zotin! ³ Dëgjoni, o mbretër! Vini veshë, o princa! Unë, pikërisht unë, do t’i këndoj Zotit, do të këndoj lavdinë e Zotit, Perëndisë së Izraelit. ⁴ O Zot, kur dole nga Seiri, kur po kapërceje fushat e Edomit, toka u drodh dhe pikoi nga qiejtë; po, pikoi ujë nga retë. ⁵ Malet u shkrinë para Zotit, vetë Sinai u drodh para Zotit, Perëndisë të Izraelit. ⁶ Në kohën e Shamgarit, birit të Anathit, në kohën e Jaeles rrugët ishin të shkreta, dhe kalimtarët ndiqnin shtigje dredha-dredha. ⁷ Mungonin krerë në Izrael; po, mungonin, deri sa nuk dola unë, Debora, si nënë në Izrael. ⁸ Ata zgjidhnin perëndi të tjera, kur lufta ishte te pragu. Nuk shihej asnjë mburojë apo shtizë midis dyzet mijë burrave të Izraelit. ⁹ Zemra ime është me ata udhëheqës të Izraelit që u ofruan spontanisht në mes të popullit. Bekoni Zotin! ¹⁰ Ju që shkoni hipur mbi gomarë të bardha, ju që rrini ulur mbi qilima të shtrenjtë, dhe ju që ecni nëpër rrugë, këndon! ¹¹ Larg britmave të harkëtarëve, larg koritave, të kremtojnë veprat e drejta të Zotit, veprat e drejta për krerët e tij në Izrael! Atëherë populli i Zotit zbriti në portat. ¹² Zgjohu, zgjohu, o Debora! Zgjohu, zgjohu, dhe merrja një kënge! Çohu, o Barak, dhe çoji larg robërit e tu, o bir i Abinoamit! ¹³ Atëherë iu dha qeverimi mbi fisnikët e popullit atyre që kishin mbetur; Zoti ma dha mua qeverimin midis të fuqishmëve. ¹⁴ Nga Efraimi erdhën ata që i kishin rrënjët tek Amaleku; në suitën tënde, Beniamin, midis njerëzve të tu; nga

Makir i zbritën disa krerë dhe nga Zabuloni ata që mbajnë shkopin e komandimit. ¹⁵ Princat e Isakarit erdhën me Deboran; ashtu siç ishte Isakari, kështu qe edhe Baraku; ata u hodhën në luginë në gjurmët e saj. Ndër divizionet e Rubenit, të mëdha ishin vendimet e zembrës! ¹⁶ Pse mbete ti midis të ngujuarve për të dëgjuar fyellin e barinjve? Midis divizioneve të Rubenit, të mëdha ishin vendimet e zembrës! ¹⁷ Galaadi ndaloi matanë Jordanit; po Dani pse mbeti mbi anijet? Asheri u vendos pranë bregut të detit dhe mbeti në portet e tij. ¹⁸ Zabuloni është një popull që ka vënë në rrezik jetën e tij deri në vdekje, po kështu edhe Neftali në zonat e larta të fushës. ¹⁹ Mbretërit erdhën dhe luftuan; atëherë luftuan mbretërit e Kanaanit dhe të Taanakit, pranë ujërave të Megidos; por nuk suallën asnjë plaçkë prej argjendi. ²⁰ Nga qielli luftuan yjet, gjatë lëvizjes së tyre luftuan kundër Siseras. ²¹ Përroi Kishon i përmbysi, përroi i vjetër, përroi i Kishonit. Shpirti im, vepro me forcë! ²² Atëherë thundrat e kuajve trokëllinin me forcë në galop, në galopin e pitokëve të tyre. ²³ “Mallkoni Merozin”, tha Engjëlli i Zotit, “mallkoni, mallkoni banorët e tij, sepse nuk i shkuan në ndihmë Zotit, në ndihmë të Zotit në mes të trimave të tij!”. ²⁴ E bekuar qoftë midis grave Jaela, gruaja e Heberit, Keneut! Qoftë e bekuar midis grave që banojnë në çadra! ²⁵ Ai kërkoi ujë dhe ajo i dha qumësht; në një kupë princash i ofroi ajkë. ²⁶ Me një dorë kapi kunjin dhe me dorën e djathtë çekiçin e artizanëve; e goditi Siseran, i çau kokën dhe ia shpoi tejpërtej tëmthat. ²⁷ Te këmbët e saj ai u këput, ra dhe u dergj pa shpirt; në këmbët e saj u këput dhe ra; aty ku u këput, aty ra i vdekur. ²⁸ E ëma e Siseras shikoi nga dritarja dhe thirri nga hekurat e saj: “Pse qerrja jote po vonon aq shumë të vijë? Pse ecin kaq ngadalë qerret e tij?”. ²⁹ Gratë e saj më të urta iu përgjegjën, dhe

ajo përsëriti me vete fjalët e saj: ³⁰“Ata kanë gjetur plaçkë dhe janë duke e ndarë në pjesë. Për çdo burrë një ose dy vajza; për Siseran një plaçkë me rroba shumëngjyrëshe, një plaçkë me rroba shumëngjyrëshe dhe të qëndisura, me rroba shumëngjyrëshe dhe të qëndisura nga të dy anët për shpatullat e atyre që bartin tutje plaçkën”. ³¹Kështu u zhdukshin të gjithë armiqtë e tu, o Zot! Por ata që të duan qofshin si dielli, kur lind me gjithë forcën e tij!”. Pastaj vendi pati qetësi për dyzet vjet me radhë.

6

¹ Bijtë e Izraelit bënë atë që është e keqe në sytë e Zotit dhe Zotit i dha në duart e Madianit shtatë vjet me radhë. ² Dora e Madianit u bë e fortë kundër Izraelit; nga frika e Madianitëve, bijtë e Izraelit bënë shpella në male, si dhe guva dhe fortesa. ³ Kur Izraeli mbaronte së mbjelluri, Madianitët bashkë me Amalekitët dhe bijtë e lindjes niseshin kundër tij, ⁴ e ngrinin kampin e tyre kundër Izraelitëve, shkatërronin të gjitha prodhimet e vendit deri në Gaza dhe nuk linin në Izrael as mjete jetese, as dhen, as lopë, as gomarë. ⁵ Sepse niseshin me bagëtinë e tyre dhe me çadrat e tyre, dhe arrinin të shumtë si karkalecat; ata dhe devetë e tyre ishin të panumërt dhe vinin në vend për ta shkatërruar. ⁶ Kështu Izraeli u katandis në një varfëri të madhe për shkak të Madianit, dhe bijtë e Izraelit i klithën Zotit. ⁷ Kur bijtë e Izraelit e thirrën Zotin për shkak të Madianit, ⁸ Zoti u dërgoi bijve të Izraelit një profet, që u tha atyre: “Kështu flet Zoti, Perëndia i Izraelit: Unë ju nxora nga Egjipti dhe nga shtëpia e skllavërisë; ⁹ ju çlirova nga dora e Egjiptasve dhe nga dora e të gjithë atyre që ju shtypnin; i dëbova para jush dhe ju dhashë vendin e tyre, ¹⁰ dhe ju thashë: “Unë jam Zoti, Perëndia i juaj; mos kini frikë nga perënditë e

Amorejve në vendin e të cilëve banoni”; por ju nuk ma keni dëgjuar fjalën”. ¹¹ Pastaj erdhi Engjëlli i Zotit dhe u ul nën lisin e Ofrahut, që i përkiste Joashit, Abiezeritit, ndërsa biri tij Gedeoni shtinte grurin në një vend të ngushtë për ta shpëtuar nga Madianitët. ¹² Engjëlli i Zotit iu shfaq dhe i tha: “Zoti është me ty, o luftëtar trim!”. ¹³ Gedeoni iu përgjegj: “Imzot, në rast se Zoti është me ne, atëherë pse na ndodhën tërë këto? Ku janë mrekullitë që na kanë treguar etërit tanë duke thënë: “A nuk na nxori Zoti nga Egjipti?”. Por tani Zoti na ka braktisur dhe na ka lënë në duart e Madianit”. ¹⁴ Atëherë Zoti iu drejtua atij dhe i tha: “Shko me këtë fuqi që ke dhe shpëtoje Izraelin nga dora e Madianit. A nuk jam unë që po të dërgoj?”. ¹⁵ Ai iu përgjegj: “O Imzot, si mund ta shpëtoj Izraelin? Ja, familja ime është më e dobëta e Manasit, dhe unë jam më i vogli në shtëpinë e atit tim”. ¹⁶ Zoti i tha: “Por unë do të jem me ty dhe ti ke për t’i mundur Madianitët sikur ata të ishin një njeri i vetëm”. ¹⁷ Atëherë Gedeoni i tha: “Në rast se kam gjetur hirin tënd, më jep një shenjë se je ti ai që flet me mua. ¹⁸ Mos u largo, pra, që këtej para se të kthehem te ti, të të sjell blatimin e ushqimit dhe të ta vë përpara”. Zoti tha: “Do të pres sa të kthehesh ti”. ¹⁹ Atëherë Gedeoni hyri në shtëpi dhe përgatiti një keç dhe kuleç pa maja me një efa miell; e vuri mishin në një shportë dhe lëngun në një kusi, ia çoi atij nën lisin dhe ia ofroi. ²⁰ Engjëlli i Zotit i tha: “Merre mishin dhe kuleçet pa maja, vendosi mbi këtë shkëmb dhe derdh mbi to lëngun e mishit”. Dhe ai veproi kështu. ²¹ Atëherë Engjëlli i Zotit shtriu majën e bastunit që kishte në dorë dhe preku mishin dhe kuleçet pa maja; e nga shkëmbi u ngrit një flakë që dogji mishin dhe kuleçet pa maja; pastaj Engjëlli i Zotit u zhduk nga sytë e tij. ²² Kështu Gedeoni e kuptoi se kishte të bënte me Engjëllin e Zotit dhe tha:

“Vaj medet, o Zot, o Zot! Sepse e pashë Engjëllin e Zotit sy në sy!”. ²³ Zoti i tha: “Paqja qoftë me ty, mos ki frikë, s’ke për të vdekur!”. ²⁴ Atëherë Gedeoni ndërtoi një altar për Zotin dhe e quajti “Jehovah Shalom”. Ai gjendet edhe sot në Ofrahun e Abiezeritëve. ²⁵ Po atë natë Zoti i tha: “Merr demin e atit tënd dhe demin e dytë shtatëvjeçar, shemb altarin e Baalit që i përket atit tënd, dhe rrëzo Asherahun që i qendron afër; ²⁶ pastaj ndërto një altar për Zotin, Perëndinë tënd, në majë të këtij shkëmbi simbas rregullit të caktuar; pastaj merr demin e dytë dhe ofroje si olokaust mbi lëndën e drurit të Asherahut që do të kesh rrëzuar”. ²⁷ Atëherë Gedeoni mori dhjetë burra në mes të shërbëtorëve të tij dhe veproi ashtu siç i kishte thënë Zoti; por me qenë se kishte frikë nga shtëpia e atit të tij dhe nga njerëzit e qytetit, në vend që ta bënte këtë punë ditën, e bëri natën. ²⁸ Kur të nesërmen në mëngjes njerëzit e qytetit u ngritën, panë që altari i Baalit ishte shembur, që Asherahu që ndodhej pranë tij ishte rrëzuar dhe që demi i dytë ishte ofruar si olokaust mbi altarin që ishte ndërtuar. ²⁹ Dhe i thanë njeri tjetrit: “Kush e bëri këtë?”. Kur pastaj u informuan dhe pyetën, atyre u thanë: “Gedeoni, bir i Joashit, e bëri këtë”. ³⁰ Atëherë njerëzit e qytetit i thanë Joashit: “Nxirr jashtë birin tënd dhe të dënohet me vdekje se ka shembur altarin e Baalit dhe ka rrëzuar Asherahun që ndodhej pranë tij”. ³¹ Joashi iu përgjegj të gjithë atyre që ishin ngritur kundër tij: “Ju doni ta mbronni çështjen e Baalit ose ta ndihmoni atë? Ai që do të kërkojë të mbrojë çështjen e tij do të vritet para mëngjesit të ditës së nesërme. Në rast se ai është zoti, le ta mbrojë vetë çështjen e tij, sepse i kanë shembur altarin e tij”. ³² Prandaj atë ditë Gedeoni u mbiquajt Jerubaal, sepse u tha: “Le të jetë Baali që të luftojë kundër tij, sepse ai ia ka shembur atij altarin”. ³³ Tërë Madianitët, Amalekitët dhe

bijtë e lindjes u mblodhën, kaluan Jordanin dhe ngritën kampin e tyre në luginën e Jizreelit. ³⁴ Por Fryma e Zotit depërtoi te Gedeoni që i ra borisë; dhe Abiezeritët u thirrën që t'i shkonin pas. ³⁵ Ai dërgoi lajmëtarë edhe në tërë Manasin, i cili u thirr gjithashtu që t'i shkonte pas; dërgoi lajmëtarë edhe te fiset e Asherit, të Zabulonit dhe të Neftalit, të cilët u nisën për të takuar të tjerët. ³⁶ Pastaj Gedeoni i tha Perëndisë: “Në rast se ke ndër mend ta shpëtosh Izraelin me dorën time, siç ke thënë, ³⁷ ja, unë do të vë një gëzof me lesh te lëmi: në rast se do të ketë vesë vetëm mbi gëzofin dhe gjithë vendi rreth e qark do të mbetet i thatë, atëherë do të kuptoj se ke ndërmend ta shpëtosh Izraelin me dorën time, ashtu si ke thënë”. ³⁸ Dhe kështu ndodhi. Të nesërmen në mëngjes Gedeoni u ngrit herët, shtrydhi gëzofin dhe prej tij doli një kupë plot me ujë. ³⁹ Por Gedeoni i tha akoma Perëndisë: Mos u ndeztë zemërimi yt kundër meje; unë do të flas edhe një herë. Më lër ta bëj provën edhe një herë tjetër vetëm. Le të mbetet i thatë vetëm gëzofi dhe të ketë vesë mbi të gjithë vendin rreth e qark”. ⁴⁰ Dhe Perëndia veproi ashtu atë natë; vetëm gëzofi mbeti i thatë, dhe pati vesë mbi të gjithë tokën rreth e qark.

7

¹ Jerubaali, pra, (domethënë Gedeoni) dhe gjithë njerëzit që ishin me të u ngritën herët në mëngjes dhe fushuan pranë burimit të Harodit. Kampi i Madianit ndodhej në veri të tyre, pranë kodrës së Morehut, në luginë. ² Atëherë Zoti i tha Gedeonit: “Për mua njerëzia që është me ty është tepër e madhe, që unë të jap Madianin në duart e tij; Izraeli do të mund të mburrej para meje duke thënë: “Është dora ime që më ka shpëtuar”. ³ Prandaj shpalli tërë popullit, duke i thënë: “Ai që ka frikë

dhe dridhet, le të kthehet prapa dhe të largohet nga mali i Galaadit””. Atëherë u kthyen prapa njëzet e dy mijë burra dhe mbetën në vend dhjetë mijë. ⁴ Zoti i tha Gedeonit: “Njerëzit janë përsëri shumë; bëji të zbresin në ujë dhe atje do t’i vë në provë për ty. Ai për të cilin do të them: “Ky të vijë me ty”, ka për të ardhur me ty; dhe ai për të cilin do të them: “Ky mos të vijë me ty, nuk ka për të ardhur”. ⁵ Gedeoni i vuri njerëzit të zbrisnin në ujë; dhe Zoti tha: “Tërë ata që do të lëpijnë ujin me gjuhë, ashtu siç e lëpinë qeni, do t’i vësh mënjanë; dhe kështu do të veprosht edhe me të gjithë ata që do të gjunjzohen për të pirë ujë”. ⁶ Numri i atyre që lëpinë ujin duke e çuar në gojë me dorë arriti në treqind veta; gjithë të tjerët u gjunjzuan për të pirë ujë. ⁷ Atëherë Zoti i tha Gedeonit: “Me anë të treqind burrave që lëpinë ujin unë do t’ju shpëtoj dhe do t’i jap Madianitët në duart e tua. Gjithë të tjerat le të kthehen në shtëpitë e tyre”. ⁸ Atëherë treqind burrat morën në duart e tyre ushqimet dhe boritë e tyre; kështu Gedeoni i ktheu tërë burrat e tjerë të Izraelit, secilin në çadrën e tij, por mbajti me vete treqind burrat. Kampi i Madianit gjendej poshtë tij, në luginë. ⁹ Po atë natë Zoti i tha Gedeonit: “Çohu dhe bjeri kampit, sepse unë ta kam lënë ty në dorë. ¹⁰ Por në rast se ke frikë ta bësh, zbrit në kamp me Purahun, shërbëtorin tënd, ¹¹ dhe do të dëgjosh çfarë thonë; mbas kësaj, duart e tua do të forcohen dhe do të jesh në gjendje të sulmosh kampin”. Ai zbriti, pra, deri në pozicionet e përparuara të kampit bashkë me Purahun, shërbëtorin e tij. ¹² Por Madianitët, Amalekitët dhe tërë bijtë e lindjes ishin shpërndarë në luginë si një mori karkalecash dhe devetë e tyre të panumërta ishin si rëra që ndodhet mbi bregun e detit. ¹³ Kur arriti Gedeoni, një burrë po i tregonte një shoku të vet një ëndërr që kishte parë dhe thoshte: “Sapo pashë një ëndërr; më

dukej sikur kisha përpara një bukë prej elbi që rrokullisej në drejtim të kampit të Madianit, arrinte në çadër dhe e godiste duke e përmbysur dhe duke e rrëzuar”. ¹⁴ Atëherë shoku i tij iu përgjegj dhe i tha: “Kjo nuk është tjetër veçse shpata e Gedeonit, birit të Joashit, burrë i Izraelit; në duart e tij Perëndia e ka lënë Madianin dhe tërë kampin”. ¹⁵ Mbas dëgjoi tregimin e ëndrrës dhe interpretimin e saj, Gedeoni ra përmbys në shenjë adhurimi; pastaj u kthye në kampin e Izraelit dhe tha: “Çohuni se Zoti ka dhënë në duart tuaja kampin e Madianit!”. ¹⁶ Pastaj i ndau të treqind burrat në tre grupe dhe i dorëzoi secilit prej tyre bori dhe enë boshe me nga një pishtar brenda; ¹⁷ dhe u tha: “Shikomëni mua dhe veproni ashtu si do të veprojnë unë; kur të kem arritur në kufijtë e kampit, ju do të veproni pikërisht si unë. ¹⁸ Kur do t’i bie borisë, unë dhe të gjithë ata që janë me mua, edhe ju do t’i bini borive rreth e qark gjithë kampit dhe do të bërtisni: “Për Zotin dhe për Gedeonin””. ¹⁹ Gedeoni dhe njëqind burrat që ishin me të arritën në buzë të kampit në prag të mesnatës, fill pas ndërrimit të rojeve. Ata u ranë borive dhe thyen enët që mbanin në dorë. ²⁰ Atëherë të tre grupimet u ranë borive dhe thyen enët duke mbajtur me dorën e majtë pishtarët dhe me atë të djathtë boritë, dhe filluan të bërtisnin: “Shpata e Zotit dhe e Gedeonit!”. ²¹ Secili prej tyre qëndroi në vendin e tij rreth kampit; e tërë ushtria armike përkundrazi filloi të rendë, të bërtasë dhe të ikë me vrap. ²² Ndërsa treqind burrat u binin borive, Zoti e ktheu shpatën e secilit kundër shokut të tij në tërë kampin. Ushtria armike ia mbathi në Beth-Shitah në drejtim të Tserahut, deri në buzë të Abel-Meholahut pranë Tabathit. ²³ Atëherë Izraelitët e Neftalit, të Asherit dhe të tërë Manasit u mblodhën dhe i ndoqën Madianitët. ²⁴ Gedeoni dërgoi pastaj lajmëtarë në të gjithë

krahinën malore të Efraimit për të thënë: “Zbrisni kundër Madianitëve dhe shtini në dorë vatë e lumenjve deri në Beth-Barah dhe në Jordan”. Kështu tërë burrat e Efraimit u mblodhën dhe zunë vatë e lumenjve deri në Beth-Barah dhe në Jordan. ²⁵ Dhe zunë dy princa të Madianit, Orebin dhe Zeebin; Orebin e vranë në shkëmbin e Orebit dhe Zeebin në grykën e Zeebit. I ndoqën Madianitët dhe ia çuan kokat e Orebit dhe të Zeebit Gedeonit në krahun tjetër të Jordanit.

8

¹ Burrat e Efraimit i thanë Gedeonit: “Pse je sjellë në këtë mënyrë me ne, duke mos na thirrur kur shkove të luftosh kundër Madianit?”. Dhe patën një grindje të ashpër me të. ² Ai iu përgjegj atyre: “Por çfarë kam bërë unë kundër jush? Qëmtimi i Efraimit nuk vlen vallë më tepër se sjellja e Abiezerit? ³ Perëndia ju dha në dorë princat e Madianit, Orebin dhe Zeebin; çfarë mund të bëja për ju?”. Kur tha këto fjalë, zemërimi i tyre kundër tij u fashit. ⁴ Gedeoni arriti pastaj në Jordan dhe e kaloi atë me të treqind burrat që ishin me të; megjithëse të lodhur ata vazhdonin ta ndiqnin armikun. ⁵ Atyre të Sukothit u tha: “Ju lutem, u jepni bukë njerëzve që më vijnë pas, sepse janë të lodhur, dhe unë jam duke ndjekur Zebahun dhe Tsalmunain, mbretër të Madianit”. ⁶ Por krerët e Sukothit u përgjegjën: “Mos vallë Zebahu dhe Tsalmunai janë në dorën tënde, që ne të duhet t’i japim bukë ushtrisë tënde?”. ⁷ Atëherë Gedeoni tha: “Për këtë, kur Zoti të më japë në dorë Zebahun dhe Tsalmunain, do të copëtoj trupin tuaj me gjembat dhe me ferrat e shkretëtirës. ⁸ Që andej shkoi në Penuel dhe u foli në të njëjtën mënyrë banorëve të tij; burrat e Penuelit iu përgjigjën në të njëjtën mënyrë si ata të

Sukothit. ⁹ Kështu ai u foli edhe burrave të Penuelit, duke u thënë: “Kur të kthehem në paqe, do të rrëzoj këtë kala”. ¹⁰ Zebahu dhe Tsalmunai ndodheshin në Karkor me gjithë ushtrinë e tyre prej rreth pesëmbëdhjetë mijë burrash, ajo që mbetej nga tërë ushtria e bijve të lindjes, sepse njëqind e njëzet mijë njerëz që mbanin shpatë i kishin vrarë. ¹¹ Gedeoni shkoi nëpër rrugët e atyre që banonin në çadra, në lindje të Nobahut dhe të Jogbehahut, dhe mundi ushtrinë që e pandehte veten në siguri. ¹² Dhe Zebahu dhe Tsalmunai ikën me vrap; por ai i ndoqi dhe i zuri të dy mbretërit e Madianit, Zebahun dhe Tsalmunain, dhe e shpartalloi tërë ushtrinë. ¹³ Pastaj Gedeoni, bir i Joashit, u kthye në fushën e betejës nëpër të përtpjetën e Heresit. ¹⁴ Kapi një të ri nga njerëzit e Sukothit dhe e mori në pyetje, dhe ky i dha me shkrim emrat e krerëve dhe të pleqve të Sukothit, gjithsej shtatëdhjetë e shtatë burra. ¹⁵ Pastaj shkoi te njerëzit e Sukothit dhe tha: “Ja, Zebahu dhe Tsalmunai, në lidhje me të cilët jeni tallur me mua, duke thënë: “Mos vallë Zebahu dhe Tsalmunai janë në dorën tënde, që ne të duhet t’u japim bukë njerëzve të tu të lodhur?””. ¹⁶ Mori pastaj pleqtë e qytetit dhe me gjembat dhe ferrat e shkretëtirës u dha një mësim burrave të Sukothit. ¹⁷ Rrëzoi gjithashtu kalanë e Penuelit dhe vrau njerëzit e qytetit. ¹⁸ Pastaj u tha Zebahut dhe Tsalmunait: “Si ishin njerëzit që keni vrarë në Tabor?”. Ata u përgjigjën: “Ishin si ti; secili prej tyre kishte pamjen e birit të një mbreti”. ¹⁹ Ai vazhdoi: “Ishin vëllezërit e mi, bij të nënes sime; ashtu siç është e vërtetë që Zoti rron, po të mos i kishit vrarë, unë nuk do t’ju vrisja!”. ²⁰ Pastaj i tha Jetherit, birit të tij të parë: “Çohu dhe vriti!”. Por i riu nuk e nxori shpatën, sepse kishte frikë, ishte ende i ri. ²¹ Atëherë Zebahu dhe Tsalmunai thanë: “Çohu ti vetë dhe na godit, sepse si të jetë burri ashtu

është edhe forca e tij”. Kështu Gedeoni u ngrit dhe vrau Zebahun dhe Tsalmunain, dhe shtiu në dorë gjysmëhënat që devetë e tyre mbanin në qafë. ²² Atëherë burrat e Izraelit i thanë Gedeonit: “Mbretëro mbi ne ti, biri yt dhe i biri i birit tënd, sepse na ke çliruar nga sundimi i Madianit”. ²³ Por Gedeoni u përgjegj: “Unë nuk do të mbretëroj mbi ju, as edhe biri im!”. ²⁴ Pastaj Gedeoni u tha: “Por dua t’ju kërkoj diçka: secili prej jush të më japë vathët e plaçkës së tij”. Ata kishin vathët prej ari sepse ishin Ismaelitë. ²⁵ Ata u përgjigjën: “Ne i japim me gjithë qejf”. Kështu ata shtrinë një mantel dhe secili hodhi vathët e plaçkës së tij. ²⁶ Pësja e vathëve prej ari që ai kishte kërkuar ishte njëmijë e shtatëqind sikla ari, përveç gjysmëhënzave, varëseve dhe rrobave të purpurta që vishnin mbretërit e Madianit, përveç qaforeve që devetë e tyre mbanin në qafë. ²⁷ Pastaj Gedeoni me to bëri një efod, dhe e vendosi në Ofrah, në qytetin e tij; tërë Izraeli shkoi atje dhe u kurvërua me të dhe kështu u shndërrua në një lak për Gedeonin dhe shtëpinë e tij. ²⁸ Kështu Madiani u poshtërua përpara bijve të Izraelit dhe nuk ngriti më kokë; dhe vendi pati paqe dyzet vjet me radhë, gjatë gjithë jetës së Gedeonit. ²⁹ Pastaj Jerubaali, bir i Joashit, u kthye të banojë në shtëpinë e tij. ³⁰ Gedeoni pati shtatëdhjetë fëmijë që dolën nga ijet e tij, sepse pati shumë gra. ³¹ Por konkubina e tij që banonte në Sikem, i lindi edhe ajo një djalë, të cilit i vuri emrin Abimelek. ³² Pastaj Gedeoni, bir i Joashit, vdiq në pleqëri të mbarë dhe u varros në varrin e Joashit, të atit të tij, në Ofrah të Abiezeritëve. ³³ Pas vdekjes së Gedeonit, bijtë e Izraelit filluan përsëri të kurvëroheshin përpara Baalit dhe zgjodhën Baal-Berithin si zot të tyre. ³⁴ Bijtë e Izraelit nuk u kujtuan fare për Zotin, Perëndinë e tyre, që i kishte çliruar nga të gjithë armiqtë që i rrethonin, ³⁵ dhe nuk u treguan fare mirënjohës ndaj

shtëpisë së Jerubaalit (domethënë të Gedeonit) për gjithë ato të mira që i kishte bërë Izraelit.

9

¹ Abimeleku, bir i Jerubaalit, shkoi në Sikem te vëllezërit e nënes së tij dhe foli me ta dhe me gjithë familjen e atit të nënes së tij, duke thënë: ² “U thoni gjithë banorëve të Sikemit: “Ç’është më e mirë për ju, që të gjithë shtatëdhjetë bijtë e Jerubaalit të mbretërojnë mbi ju, apo të mbretërojë mbi ju vetëm një?”. Dhe mos harroni që unë rrjedh nga kocka dhe mishi juaj”. ³ Vëllezërit e nënes së tij i përhapën këto fjalë të tij tërë banorëve të Sikemit; dhe zemra e tyre anoi në dobi të Abimelekut, sepse thanë: “Është vëllai ynë”. ⁴ Kështu i dhanë shtatëdhjetë sikla argjendi, që i tërhoqën nga tempulli i Baal-Berithit, me të cilat Abimeleku rekrutoi njerëz pa kurrfarë vlere, por trima; dhe ata i shkuan pas. ⁵ Pastaj ai shkoi në shtëpinë e atit të tij në Ofrah dhe vrau mbi po atë gur vëllezërit e tij, të shtatëdhjetë bijtë e Jerubaalit. Por Jothami biri më i vogël i Jerubaalit, shpëtoi sepse ishte fshehur. ⁶ Atëherë tërë banorët e Sikemit dhe tërë shtëpia e Milos u mblodhën dhe shkuan ta shpallin mbret Abimelekun, pranë lisit të monumentit që gjendet në Sikem. ⁷ Kur Jothami u informua për këtë gjë, shkoi dhe zuri në majën e malit Gerezim dhe, duke ngritur zërin, thirri: “Dëgjomëni, banorë të Sikemit, dhe Perëndia të mund t’ju dëgjojë! ⁸ Një ditë drurët u nisën për të vajosur një mbret që të mbretëronte mbi ta; dhe i thanë ullirit: “Mbretëro mbi ne”. ⁹ Por ulliri u përgjegj me këto fjalë: “A duhet të heq dorë nga vaji im metë cilin Perëndia dhe njerëzit nderohen, dhe të shkoj të shqetësohem për drurët?”. ¹⁰ Atëherë drurët i thanë fikut: “Eja ti të mbretërosh mbi ne”. ¹¹ Por fiku

iu përgjegj atyre: “A duhet të heq dorë nga ëmbëlsia ime dhe nga fruti im shumë i shijshëm dhe të shkoj të shqetësohem për drurët?”. ¹² Atëherë drurët iu drejtuan hardhisë: “Eja ti të mbretërosh mbi ne”. ¹³ Por hardhia u përgjegj kështu: “A duhet të heq dorë nga vera ime e ëmbël që gëzon Perëndinë dhe njerëzit, dhe të shkoj të shqetësohem për drurët?”. ¹⁴ Atëherë tërë drurët i thanë ferrës: “Eja ti të mbretërosh mbi ne”. ¹⁵ Ferra iu përgjegj me këto fjalë drurëve: “Në rast se doni me të vërtetë të më vajosni si mbret për të sunduar mbi ju, ejani të strehoheni nën hijen time; përndryshe daltë një zjarr nga ferra dhe përpiftë kedrat e Libanit!”. ¹⁶ Por ju nuk u suallët me besnikëri dhe me ndershmëri duke e shpallur mbret Abimelekun, nuk mbajtët një qëndrim të mirë ndaj Jerubaalit dhe shtëpisë së tij dhe nuk e keni trajtuar siç e meritonte, ¹⁷ sepse im atë ka luftuar për ju, ka rrezikuar jetën e vet dhe ju ka çliruar nga sundimi i Madianit. ¹⁸ Kurse sot ju keni ngritur krye kundër shtëpisë së atit tim, keni vrarë të shtatëdhjetë bijtë e tij mbi po atë gur dhe keni shpallur mbret të Sikemitëve Abimelekun, birin e shërbëtores, sepse është vëllai juaj. ¹⁹ Në rast se sot keni vepruar me besnikëri dhe ndershmëri ndaj Jerubaalit dhe shtëpisë së tij, atëherë e gëzofshi Abimelekun dhe ai u gëzoftë me ju! ²⁰ Por në rast se punët nuk janë kështu, le të dalë nga Abimeleku një zjarr që të gllabërojë banorët e Sikemit dhe shtëpinë e Milos, dhe le të dalë nga banorët e Sikemit dhe nga shtëpitë e Milos një zjarr që të gllabërojë Abimelekun”. ²¹ Pastaj Jothemi iku, ia mbathi dhe shkoi të banojë në Beer nga frika e vëllait të tij Abimelek. ²² Abimeleku sundoi tre vjet mbi Izraelin. ²³ Pastaj Perëndia dërgoi një frymë të keq midis Abimelekut dhe banorëve të Sikemit, dhe banorët e Sikemit e tradhtuan Abimelekun, ²⁴ me

qëllim që dhuna e ushtruar kundër të shtatëdhjetë bijve të Jerubaalit të zgjidhej dhe gjaku i tyre të binte mbi vëllanë e tyre Abimelek, që i kishte vrarë dhe mbi banorët e Sikemit, që e kishin ndihmuar të vriste vëllezërit e tij. ²⁵ Banorët e Sikemit vunë njerëz në pritë kundër tij në majën e maleve, dhe këta plaçkitën tërë ata që kalonin në rrugë afër tyre. Abimeleku u informua për këtë. ²⁶ Pastaj Gaali, bir i Ebedit, dhe vëllezërit e tij erdhën dhe u transferuan në Sikem, dhe banorët e Sikemit krijuan besim tek ai. ²⁷ Ata dolën në ara, mblodhën rrushin në vreshtat e tyre, e shtypën dhe bënë festë. Pastaj hynë në shtëpinë e zotit të tyre, hëngrën, pinë dhe mallkuan Abimelekun. ²⁸ Gaali, bir i Ebedit, tha: “Kush është Abimeleku dhe çfarë përfaqëson Sikemi, pse duhet t’i shërbejmë? A nuk është vallë bir i Jerubaalit, dhe a nuk është Zebuli mëkëmbësi i tij? Më mirë u shërbeni njerëzve të Hamorit atit të Sikemit! Po pse u dashka që ne t’i shërbejmë këtij njeriu? ²⁹ Po ta kisha këtë popull nën urdhrat e mia, unë do ta kisha dëbuar Abimelekun!”. Pastaj i tha Abimeleku: “Forcoje ushtrinë tënde dhe më dil përpara!”. ³⁰ Kur Zebuli, qeveritar i qytetit, dëgjoi këto fjalë të Gaalit, birit të Ebedit, u zemërua shumë, ³¹ dhe i dërgoi fshehurazi lajmëtarë Abimeleku për t’i thënë: “Ja, Gaali, bir i Ebedit, dhe vëllezërit e tij kanë ardhur në Sikem; ata po e ngrënë qytetin kundër teje. ³² Prandaj çohu natën, ti dhe njerëzit e tu, dhe zëru pritë në fushë; ³³ dhe nesër në mëngjes, sa të lindë dielli do të ngrihesh dhe do t’i sulesh qytetit. Kur pastaj Gaali me gjithë njerëzit që janë me të do të dalë kundër teje, ti do t’i bësh atë që beson se është më e përshtatshme”. ³⁴ Abimeleku dhe tërë njerëzit që ishin me të u ngritën natën dhe zunë një pritë kundër Sikemit, të ndarë në katër grupe. ³⁵ Kur Gaali, bir i Ebedit, doli dhe u ndal

në hyrjen e portës së qytetit, Abimeleku doli nga prita me gjithë njerëzit që ishin me të. ³⁶ Duke i parë ata njerëz, Gaali i tha Zebulit: “Ja, disa njerëz që zbresin nga maja e maleve”. Por Zebuli iu përgjegj: “Hijet e maleve të duken ty si njerëz”. ³⁷ Gaali nisi përsëri të flasë, duke thënë: “Shiko, ka njerëz që zbresin nga majat e lartësive të vendit, dhe një grup tjetër po vjen nga rruga e lisit të shortarëve”. ³⁸ Atëherë Zebuli i tha: “Ku e ke kapadaillëkun, kur thojë: “Kush është Abimeleku, pse duhet t’i shërbejmë?”. A nuk është ky popull që ti përçmoje? Dil, pra, përpara dhe lufto kundër tij!”. ³⁹ Atëherë Gaali doli në krye të banorëve të Sikemit dhe i nisi betejën kundër Abimelekut. ⁴⁰ Por Abimeleku e ndoqi dhe ai iku me vrap para tij; shumë njerëz ranë për tokë të plagosur për vdekje deri në hyrje të portës. ⁴¹ Abimeleku u ndal pastaj në Arumah, dhe Zebuli dëboi Gaalin dhe vëllezërit e tij, që nuk qëndruan dot më në Sikem. ⁴² Të nesërmen populli i Sikemit doli nëpër fusha; Abimeleku u informua për këtë. ⁴³ Atëherë ai mori njerëzit e tij, i ndau në tre grupe dhe zuri pritë në fusha; kur pa që populli po dilte nga qyteti, ai u hodh kundër tij dhe bëri kërdinë. ⁴⁴ Pastaj Abimeleku dhe njerëzit që ishin me të u sulën përpara dhe zunë hyrjen e portës së qytetit, kurse dy grupet e tjera u sulën mbi tërë ata që ishin nëpër fusha dhe bënë kërdinë. ⁴⁵ Abimeleku e pushtoi me sulm po atë ditë qytetin dhe vrau popullin që gjendej në të; pastaj e sheshoi qytetin dhe aty hodhi kripë. ⁴⁶ Kur të gjithë banorët e kalasë së Sikemit dëgjuan këtë ngjarje, u tërhoqën në kullën kryesore të tempullit të perëndisë Berith. ⁴⁷ Kështu i thanë Abimelekut që tërë banorët e kalasë së Sikemit ishin mbledhur bashkë. ⁴⁸ Atëherë Abimeleku u ngjit në malin Tsalmon, ai vetë bashkë me njerëzit e tij; pastaj Abimeleku kapi një sëpatë, preu degën

e një druri, e ngriti dhe e vuri mbi shpatullat e tij; padstaj u tha njerëzve që ishin me të: “Atë që patë që unë bëra, bëjeni shpejt edhe ju!”. ⁴⁹ Kështu secili prej tyre preu një degë dhe shkoi pas Abimeleku; i vendosën degët përballë kullës kryesore dhe e dogjën atë. Kështu gjetën vdekjen gjithë njerëzit e kalasë së Sikemit, pothuajse një mijë veta, gra e burra. ⁵⁰ Pastaj Abimeleku shkoi në Thebets, e rrethoi dhe e pushtoi. ⁵¹ Në mes të qytetit kishte një kullë të fortifikuar, ku ishin strehuar tërë njerëzit e qytetit, gra e burra; u mbyllën brenda dhe hipën mbi çatinë e kullës. ⁵² Kështu Abimeleku arriti në këmbët e kalasë dhe e sulmoi; iu afrua pastaj portës së kalasë për t’i vënë flakën. ⁵³ Por një grua hodhi poshtë pjesën e sipërme të një mokre mbi kokën e Abimelekut dhe i theu kafkën. ⁵⁴ Ai thirri menjëherë të riun që i mbante armët dhe i tha: “Nxirre shpatën dhe më vrit, që të mos thonë: “E vrau një grua!””. Kështu i riu e shpoi tejmbanë dhe ai vdiq. ⁵⁵ Kur Izraelitët panë që Abimeleku kishte vdekur, secili u kthye në shtëpinë e tij. ⁵⁶ Kështu Perëndia ia shkarkoi Abimelekut të keqen që kishte bërë kundër atit të tij, duke vrarë shtatëdhjetë vëllezërit e tij. ⁵⁷ Perëndia bëri që të binte mbi kokën e njerëzve të Sikemit tërë e keqja e bërë; kështu kundër tyre u realizua mallkimi i Jothamit, birit të Jerubaalit.

10

¹ Pas Abimelekut doli për të shpëtuar Izraelin, Tola, bir i Puahut, biri i Dodit, njeri i Isakarit. Ai banonte në Shamir, në krahinën malore të Efraimit; ² qe gjyqtar i Izraelit për njëzet e tre vjet me radhë; pastaj vdiq dhe e varrosën në Shamir. ³ Mbas tij doli Jairi, Galaaditi, që qe gjyqtar i Izraelit njëzet e dy vjet me radhë. ⁴ Ai kishte tridhjetë bij që u hipnin tridhjetë gomarcave dhe

kishin tridhjetë qytete, që quhen edhe sot fshatrat e Jairit dhe ndodhen në vendin e Galaadit. ⁵ Pastaj Jairi vdiq dhe u varros në Kamon. ⁶ Pastaj bijtë e Izraelit filluan përsëri të bëjnë atë që është e keqe për sytë e Zotit dhe u shërbyen Baalit dhe Ashtarothit, perëndive të Sirisë, perëndive të Sidonit, perëndive të Moabit, perëndive ⁷ Kështu zemërimi i Zotit kundër Izraelit u ndez dhe ai i dorëzoi në duart e Filistejve dhe në duart e bijve të Amonit. ⁸ Atë vit ata u ranë më qafë dhe shtypën bijtë e Izraelit; gjatë tetëmbëdhjetë vjetve me radhë ata shtypën tërë bijtë e Izraelit që ndodheshin matanë Jordanit, në vendin e Amorejve, në Galaad. ⁹ Pastaj bijtë e Amonit kaluan Jordanin për të luftuar edhe kundër Judës, kundër Beniaminit dhe kundër shtëpisë së Efraimit; dhe Izraeli u ndodh në një situatë shumë fatkeqe. ¹⁰ Atëherë bijtë e Izraelit i klithën Zotit, duke i thënë: “Kemi mëkatuar ndaj teje, sepse kemi braktisur Perëndinë tonë dhe i kemi shërbyer Baalit”. ¹¹ Zoti u tha bijve të Izraelit: “A nuk ju çlirova unë nga Egjiptasit, nga Amorej të, nga bijtë e Amonit dhe nga Filistejtë? ¹² Kur ata të Sidonit, Amalekitët dhe Maonitët ju shtypnin dhe ju bëtë thirrje, a nuk ju çlirova nga duart e tyre? ¹³ Megjithatë ju më braktisët dhe u vutë në shërbim të perëndive të tjera; prandaj unë nuk do t’ju çliroj më. ¹⁴ Shkoni, pra, t’u thërrisni perëndive që keni zgjedhur; le t’ju shpëtojnë ato në kohën e fatkeqësive tuaja!”. ¹⁵ Bijtë e Izraelit i thanë Zotit: “Kemi mëkatuar; bëna çfarë të duash, por na çliro sot, të lutemi shumë”. ¹⁶ Atëherë hoqën nga mjedisi i tyre perënditë e huaja dhe i shërbyen Zotit që u trishtua për vuajtjet e Izraelit. ¹⁷ Pastaj bijtë e Amonit u mblodhën dhe ngritën kampin e tyre në Galaad dhe bijtë e Izraelit u mblodhën dhe ngritën kampin e tyre në Mitspah. ¹⁸ Populli, domethënë princat e Galaadit i thanë

njeri tjetrit: “Kush do të jetë njeriu që do të fillojë të luftojë kundër bijve të Amonit? Ai do të jetë kreu i të gjithë banorëve të Galaadit”.

11

¹ Jefteu, Galaaditi, ishte një njeri i fortë dhe trim, bir i një prostitute dhe i Galaadit. ² Bashkëshortja e Galaadit i lindi bij të tjerë; kur bijtë e gruas së tij arritën në moshën madhore, ata e dëbuan Jefteun dhe i thanë: “Ti nuk do të kesh trashëgimi në shtëpinë e atit tonë, sepse je biri i një gruaje tjetër”. ³ Atëherë Jefteu iku larg vëllezërve të tij dhe u vendos në vendin e Tobit. Rreth Jefteut u mblodhën njerëz pa asnjë vlerë, që kryenin sulme bashkë me të. ⁴ Pas një farë kohe bijtë e Amonit i shpallën luftë Izraelit. ⁵ Kur bijtë e Amonit filluan luftën kundër Izraelit, pleqtë e Galaadit shkuan ta kërkojnë Jefteun në vendin e Tobit; ⁶ dhe i thanë Jefteut: “Eja me ne dhe bëhu kapidani ynë, për të luftuar kundër bijve të Amonit”. ⁷ Por Jefteu iu përgjegj pleqve të Galaadit duke thënë: “A nuk më keni urryer dhe dëbuar nga shtëpia e atit tim? Pse vini tani tek unë kur jini keq?”. ⁸ Pleqtë e Galaadit i thanë Jefteut: “Pikërisht për këtë jemi kthyer tani te ti, me qëllim që ti të vish me ne për të luftuar kundër bijve të Amonit, dhe të vihesh në krye të gjithë banorëve të Galaadit”. ⁹ Atëherë Jefteu iu përgjegj pleqve të Galaadit: “Në qoftë se më ktheni tek ju për të luftuar kundër bijve të Amonit, dhe Zoti i lë në pushtetin tim, unë do të bëhem komandanti juaj”. ¹⁰ Pleqtë e Galaadit i thanë Jefteut: “Zoti le të jetë dëshmitar midis nesh, në rast se nuk veprojmë ashtu si ke thënë ti”. ¹¹ Pastaj Jefteu shkoi tek pleqtë e Galaadit dhe populli e zgjodhi komandant dhe udhëheqës të tij; dhe Jefteu përsëriti para Zotit në Mitspah tërë fjalët që pati thënë më parë. ¹² Pastaj Jefteu i dërgoi lajmëtarë

mbretit të bijve të Amonit për t'i thënë: “Çfarë ka midis teje dhe meje, që ti të vish e të bësh luftë në vendin tim?”. ¹³ Mbreti i bijve të Amonit iu përgjegj me këto fjalë lajmëtarëve të Jefteut: “Sepse, kur Izraeli doli nga Egjipti, ai pushtoi vendin tim, nga Arnoni deri në Jabok dhe në Jordan. Tani, pra, m'i kthe këto toka në mënyrë miqësore”. ¹⁴ Jefteu i dërgoi përsëri lajmëtarë mbretit të bijve të Amonit për t'i thënë: ¹⁵ “Kështu thotë Jefteu: Izraeli nuk shtiu në dorë as vendin e Moabit, as vendin e bijve të Amonit; ¹⁶ por kur Izraeli doli nga Egjipti dhe kapërceu shkretëtirën deri në Detin e Kuq dhe arriti në Kadesh, ¹⁷ i dërgoi lajmëtarë mbretit të Edomit për t'i thënë: “Të lutem më lër të kaloj nëpër vendin tënd”; por mbreti i Edomit nuk pranoi. I dërgoi lajmëtarë edhe mbretit të Moabit, por edhe ky nuk pranoi. Kështu Izraeli mbeti në Kadesh. ¹⁸ Duke ecur pastaj nëpër shkretëtirë, shkoi rreth vendit të Edomit dhe vendit të Moabit e arriti në lindje të vendit të Moabit; dhe ngriti kampin e tij matanë Arnonit, pa hyrë të territorin e Moabit, sepse Arnoni përfaqëson kufirin e Moabit. ¹⁹ Pastaj Izraeli i dërgoi lajmëtarë Sihonit, mbretit të Amorejve, dhe të Heshbonit, dhe i tha: “Të lutemi, na lër të kalojmë nëpër vendin tënd për të arritur në tonin”. ²⁰ Por Sihoni nuk pati besim ta lërë të kalojë Izraelin nëpër territorin e tij; përkundrazi Sihoni i mblodhi gjithë njerëzit e tij të cilët u vendosën në Jahats dhe luftoi kundër Izraelit. ²¹ Por Zoti, Perëndia i Izraelit e dha Sihonin dhe gjithë njerëzit e tij në duart e Izraelit, që i mundi; kështu Izraeli pushtoi tërë vendin e Amorejve, që banonin në atë krahinë; ²² pushtoi tërë territorin e Amorejve, nga Arnoni në Jabok dhe nga shkretëtira deri në Jordan. ²³ Dhe tani që Zoti, Perëndia i Izraelit, ka dëbuar Amorejtë përpara popullit të Izraelit, ti dëshëron të zotërosh vendin e tyre? ²⁴ A nuk zotëron

ti atë që Kemoshi, zoti yt, të ka dhënë në zotërim? Kështu edhe ne do të zotërojmë vendin e atyre që Zoti ka dëbuar para nesh. ²⁵ Mos je ti, vallë, më i mirë se Balaku, bir i Tsiporit dhe mbret i Moabit? A pati ndofta mosmarrëveshje me Izraelin, apo i bëri luftë? ²⁶ Kaluan treqind vjet që Izraeli banon në Heshbon dhe në fshatrat e tij përreth, në Aroer dhe në fshatrat e tij përreth dhe në të gjitha qytetet mbi brigjet e Arnonit; pse nuk ja keni marrë gjatë kësaj kohe? ²⁷ Prandaj unë nuk të kam bërë asnjë padrejtësi dhe ti sillesh keq me mua duke më bërë luftë. Zoti, gjyqtari, le të vendosë sot drejtësinë midis bijve të Izraelit dhe bijve të Amonit!”. ²⁸ Por mbreti i bijve të Amonit nuk mori parasysh fjalët që Jefteu i kishte dërguar. ²⁹ Atëherë Fryma e Zotit erdhi mbi Jefteun dhe ai kaloi nëpër Galaadin dhe Manasin, arriti në Mitspah të Galaadit dhe që këtej lëvizi kundër bijve të Amonit. ³⁰ Jefteu lidhi një kusht me Zotin dhe tha: “Në rast se ti më jep në duart e mia bijtë e Amonit, ³¹ çfarë të dalë nga dyert e shtëpisë sime për të më pritur kur të kthehem fitimtar nga bijtë e Amonit, do t’i përkasë Zotit dhe unë do t’ia ofroj si olokaust”. ³² Kështu Jefteu marshoi kundër bijve të Amonit për t’u bërë luftë, dhe Zoti ia dha në dorë. ³³ Ai i mundi duke bërë një masakër të madhe, nga Aroeri deri në drejtim të Minithit (duke u marrë njëzet qytete) dhe deri në Abel-Keramim. Kështu bijtë e Amonit u poshtëruan përpara bijve të Izraelit. ³⁴ Pastaj Jefteu u kthye në shtëpinë e tij, në Mitspah; dhe ja që i doli për ta pritur e bija me dajre dhe valle. Ajo ishte bija e vetme e tij, sepse ai nuk kishte djem ose vajza të tjera. ³⁵ Sa e pa, grisi rrobat e tij dhe tha: “Oh, bija ime, ti po më bën shumë fatkeq, ti po më sjell mjerim! Unë i kam dhënë fjalën Zotit dhe nuk mund të tërhiqem”. ³⁶ Ajo i tha: “O atë, në rast se i ke dhënë fjalën Zotit, vepro me mua simbas fjalëve

që kanë dalë nga goja jote, sepse Zoti ta mori hakun me armiqtë e tu, bijtë e Amonit”. ³⁷ Pastaj i tha të atit: “Të më lejohet kjo e drejtë: lermë të lirë dy muaj, në mënyrë që të sillem nëpër male duke qarë virgjërinë time me shoqet e mia”. ³⁸ Ai iu përgjegj: “Shko!”. Dhe e la të shkonte për dy muaj. Kështu ajo shkoi me shoqet e saj dhe qau ndër male virgjërinë e saj. ³⁹ Mbas dy muajsh ajo u kthye tek i ati; dhe ai veproi me të simbas kushtit që kishte lidhur. Ajo nuk kishte njohur burrë. Kështu u bë zakon në Izrael ⁴⁰ që bijat e Izraelit të shkojnë çdo vit e të qajnë bijën e Jefteut, Galaaditit, katër ditë me radhë.

12

¹ Njerëzit e Efraimit u mblodhën, kaluan në Tsafon dhe i thanë Jefteut: “Pse shkove të luftosh kundër bijve të Amonit dhe nuk na thirre të vinin bashkë me ty? Ne do t’i vëmë zjarrin shtëpisë sate bashkë me ty brenda”. ² Jefteu iu përgjegj atyre: “Unë dhe populli im kemi pasur një grindje të madhe me bijtë e Amonit; dhe kur ju kërkova ndihmë nuk më liruat nga duart e tyre. ³ Kështu, duke parë se nuk më vinit në ndihmë, vura në rrezik jetën time dhe marshova kundër bijve të Amonit, dhe Zoti m’i dha në duart e mia. Pse, pra, jeni ngritur sot kundër meje për të më luftuar?”. ⁴ Pastaj Jefteu mblodhi tërë njerëzit e Galaadit dhe u ndesh me Efraimin; dhe njerëzit e Galaadit e mundën Efraimin, sepse këta thonin: “Ju Galaaditët jeni ikanakë të Efraimit në mes të Efraimit dhe në mes të Manasit!”. ⁵ Njerëzit e Galaadit zunë vatë e Jordanit para se të arrinin ata të Efraimit; kështu kur ndonje nga ikanakët e Efraimit thoshte: “M lini të kaloj”, njerëzit e Galaadit e pyesnin: “A je ti një Efraimit?”. Në rast se ai përgjigjej: “Jo”, Galaaditët i thonin: ⁶ “Atëherë thuaj Shibolet; në rast se ai thoshte “Shibolet”, sepse

nuk mund ta shqiptonte si duhet, e kapnin dhe e vrisnin pranë vaut të Jordanit. Në atë kohë u vranë në këtë mënyrë dyzet e dy mijë njerëz të Efraimit. ⁷ Jefteu ushtroi funksionin e gjyqtarit gjashtë vjet me radhë. Pastaj Jefteu, Galaaditi, vdiq dhe u varros në një nga qytetet e Galaadit. ⁸ Mbas tij gjyqtar i Izraelit u bë Ibtsani nga Betlemi. ⁹ Ai pati tridhjetë bij; martoi tridhjetë bijat e tij dhe solli nga jashtë tridhjetë vajza për bijtë e tij. Qe gjyqtar i Izraelit shtatë vjet me radhë. ¹⁰ Pastaj Ibtsani vdiq dhe u varros në Betlem. ¹¹ Mbas tij gjyqtar i Izraelit u bë Eloni, Zabulonit; qe gjyqtar i Izraelit dhjetë vjet me radhë. ¹² Pastaj Eloni, Zabulonit, vdiq dhe e varrosën në Ajalon, në vendin e Zabulonit. ¹³ Mbas tij qe gjyqtar i Izraelit Abdoni, bir i Hilelit, Pirathoniti. ¹⁴ Ai pati dyzet bij dhe tridhjetë nipa, që u hipnin shtatëdhjetë gomarëve të vegjël. Ai qe gjyqtar i Izraelit tetë vjet me radhë. ¹⁵ Pastaj Abdoni, bir i Hilelit, Pirathoniti, vdiq dhe e varrosën në Pirathon, në vendin e Efraimit, në krahinën malore të Amalekut.

13

¹ Bijtë e Izraelit filluan përsëri të bëjnë atë që është e keqe për sytë e Zotit, dhe Zoti i dha në duart e Filistejve për dyzet vjet. ² Ishte një njeri nga Tsorahu, prej familjes së Danitëve, që quhej Manoah; gruaja e tij ishte shterpë dhe nuk kishte fëmijë. ³ Engjëlli i Zotit iu shfaq kësaj gruaje dhe i tha: “Ja, ti je shterpë dhe nuk ke fëmijë, por ke për të mbetur me barrë dhe do të pjellësh një fëmijë. ⁴ Prandaj ruhu se pi verë o pije dehëse, dhe mos ha asnjë gjë të papastër. ⁵ Sepse ti do të mbetesh me barrë dhe do të pjellësh një djalë, mbi kokën e të cilit nuk do të kalojë brisku, sepse fëmija do të jetë një Nazireo kushtuar Perëndisë që në barkun e nënes së tij; ai do të fillojë ta çlirojë Izraelin nga duart e Filistejve”. ⁶ Atëherë

gruaja shkoi t'i thotë bashkëshortit të saj: “Një njeri i Perëndisë erdhi tek unë; pamja e tij ishte si ajo e Engjëllit të Perëndisë, me të vërtetë e frikshme. Unë nuk e pyeta se nga vinte, dhe ai nuk më tha emrin e tij; ⁷ por më tha: “Ja, ti do të mbetesh me barrë dhe do të pjellësh një djalë; prandaj tani mos pi verë as pije dehëse, dhe mos ha asgjë të papastër, sepse fëmija do të jetë një Nazireo i kushtuar Perëndisë që në barkun e nënës së tij deri në ditën e vdekjes së tij””. ⁸ Atëherë Manoahu iu lut me të madhe Zotit dhe i tha: “O Zot, të lutem që njeriu i Perëndisë i dërguar prej teje të kthehet përsëri pranë nesh dhe të na mësojë se çfarë duhet të bëjmë me fëmijën që ka për të lindur”. ⁹ Perëndia e dëgjoi zërin e Manoahut; dhe Engjëlli i Perëndisë u kthye përsëri te gruaja, ndërsa ajo ndodhej në arë, por burri i saj Manoah nuk ishte me të. ¹⁰ Dhe gruaja me të shpejtë shkoi të informojë bashkëshortin e saj dhe i tha: “Ja, m'u shfaq ai burrë, që erdhi tek unë pardje”. ¹¹ Atëherë Manoahu u ngrit dhe ndoqi gruan e tij dhe, kur arritën tek ai njeri, i tha: “Ti je ai njeri që i foli kësaj gruaje?”. Ai u përgjegj: “Jam unë”. ¹² Por Manoahu tha: “Kur të realizohet fjala jote, cili duhet të jetë stili i jetës së djalit dhe ç'duhet të bëjë?”. ¹³ Engjëlli i Zotit iu përgjegj Manoahut: “Gruaja duhet të ketë kujdes për të gjitha ato që i thashë. ¹⁴ Të mos hajë asnjë nga prodhimet e rrushit, të mos pijë verë a pije dehëse, dhe të mos hajë asnjë gjë të papastër; të ketë parasysh të gjitha porositë që i kam urdhëruar”. ¹⁵ Atëherë Manoahu i tha Engjëllit të Zotit: “Na lejo të të mbajmë dhe të të përgatisim një keç!”. ¹⁶ Engjëlli i Zotit iu përgjegj Manoahut me këto fjalë: “Edhe sikur të më mbash nuk do ta ha ushqimin tënd; por në rast se ti dëshiron të bësh një olokaust, ofroja Zotit”. (Manoahu nuk e dinte se ai ishte Engjëlli i Zotit). ¹⁷ Pastaj Manoahu i tha Engjëllit të Zotit: “Cili është emri

yt që të realizohen fjalët e tua, ne të kemi mundësi të të nderojmë?”.¹⁸ Engjëlli i Zotit iu përgjegj: “Pse vallë kërkon të mësosh emrin tim? Ai është i mrekullueshëm”.¹⁹ Kështu Manoahu mori kecin dhe blatimin e ushqimit dhe ia ofroi Zotit mbi gurin. Atëherë Engjëlli bëri një mrekulli, ndërsa Manoahu dhe e shoqja shikonin;²⁰ ashtu si flaka ngjitej nga altari në qiell, Engjëlli i Zotit u ngjit me flakën e altarit. Duke parë këtë, Manoahu bashkë me gruan e tij ranë përmbys për tokë.²¹ Engjëlli i Zotit nuk iu shfaq më as Manoahut, as bashkëshortes së tij. Atëherë Manoahu kuptoi se ai ishte Engjëlli i Zotit.²² Manoahu i tha pastaj bashkëshortes së tij: “Ne me siguri do të vdesim, sepse pamë Perëndinë”.²³ Por e shoqja i tha: “Po të kishte dashur me të vërtetë vdekjen tonë, Zoti nuk do të kishte pranuar nga duart tona olokaustin dhe blatimin e ushqimit, as do të na kishte treguar tërë këto gjëra, dhe tani nuk do të bënte që të dëgjonim gjëra si këto”.²⁴ Pastaj gruaja lindi një djalë të cilit ia vunë emrin Sanson. Fëmija u rrit dhe Zoti e bekoj.²⁵ Fryma e Zotit filloi të lëvizë mbi të në kampin e Danit, midis Tsorahut dhe Eshtaolit.

14

¹ Sansoni zbriti në Timnah dhe aty pa një grua midis bijave të Filistejve. ² Kur u kthye në shtëpi, foli për të me të atin dhe të ëmën, duke u thënë: “Pashë në Timnah një femër midis bijave të Filistejve; ma merrni për grua”. ³ Babai dhe nëna e tij i thanë: “A nuk ka vallë një grua midis bijave të vëllezërve të tu në gjithë popullin tonë, që ti të shkosh të marrësh një grua midis Filistejve të parrethprerë?”. Por Sansoni iu përgjegj atit të tij me këto fjalë: “Merrma atë, sepse më pëlqen”. ⁴ Por i ati dhe e ëma nuk e dinin se kjo vinte nga Zoti dhe që Sansoni kërkonte një rast kundër Filistejve. Në atë kohë, Filistejtë sundonin

në Izrael. ⁵ Pastaj Sansoni zbriti me të atin dhe me të ëmën në Timnah; sapo arritën në vreshtat e Timnahut, një luan i vogël u doli përpara duke ulëritur. ⁶ Atëherë Fryma e Zotit zbriti në mënyrë të fuqishme mbi të dhe ai, pa pasur asgjë në dorë, e shqeu luanin, ashtu si shqyhet një kec; por nuk i tha asgjë atit dhe nënes së tij për atë që kishte bërë. ⁷ Pastaj zbriti dhe i foli gruas, dhe ajo i pëlqeu Sansonit. ⁸ Mbas disa ditësh ai u kthye për ta marrë me vete dhe doli nga rruga për të parë skeletin e luanit; dhe ja, në trupin e luanit kishte një mori bletësh dhe mjaltë. ⁹ Ai mori pak mjaltë në dorë dhe filloi ta hajë ndërsa po ecte; kur arriti tek i ati dhe tek e ëma, u dha edhe atyre dhe ata e hëngrën; por nuk u tha që e kishte marrë mjaltin nga trupi i luanit. ¹⁰ Pastaj i ati zbriti tek ajo grua, dhe aty Sansoni shtroi një gosti siç e kishin zakon të rinjtë. ¹¹ Dhe ndodhi që, kur njërëzit e panë vendit, ata morën tridhjetë shokë, që të rrinin bashkë me të. ¹² Sansoni u tha atyre: “Unë do t’ju propozoj një gjëzë; në rast se ju arrini të gjeni shpjegimin e saj të ma njoftoni brenda shtatë ditëve të gostisë, do t’ju jap tridhjetë tunika dhe tridhjetë ndërresa rrobash; ¹³ por në rast se nuk mund të ma shpjegoni, do të më jepni mua tridhjetë tunika dhe tridhjetë ndërresa rrobash”. ¹⁴ Ata iu përgjegjën: “Propozo gjëzën tënde, që ta dëgjojmë”. Ai u tha atyre: “Nga gllabëruesi doli ushqimi, dhe nga i forti doli e ëmbla”. Tri ditë me radhë ata nuk arritën ta shpjegojnë gjëzën. ¹⁵ Ditën e shtatë i thanë bashkëshortes së Sansonit: “Mbushja mendjen burrit tënd që të na shpjegojë gjëzën; ndryshe do të të djegim ty dhe do t’i vëmë flakën shtëpisë së atit tënd. A na keni ftuar për të na zhveshur? Vallë a s’është ashtu?”. ¹⁶ Gruaja e Sansonit qau para tij dhe i tha: “Ti ke vetëm urrejtje ndaj meje dhe nuk më do; ti u propozove një gjëzë bijve të popullit tim, por nuk ia shpjegova as atit tim;

as nënës sime, pse duhet të ta shpjegoj ty?”. ¹⁷ Ajo qau para tij gjatë shtatë ditëve të festës. Kështu ditën e shtatë Sansoni ia shpjegoi, sepse e mërziste; pastaj ua shpjegoi gjëzën bijve të popullit të saj. ¹⁸ Njerëzit e qytetit, ditën e shtatë, para se të perëndonte dita, i thanë Sansonit: “A ka gjë më të ëmbël se mjalti? A ka gjë më të fortë se luani?”. Dhe ai iu përgjegj atyre: “Po të mos kishit lëruar me mëshqerrën time, nuk do ta kishit zgjidhur gjëzën time”. ¹⁹ Atëherë Fryma e Zotit erdhi mbi të në mënyrë të fuqishme, dhe ai zbriti deri në Ashkelon, vrau tridhjetë njerëz nga ata, mori plaçkat e tyre dhe u dha ndërresat e rrobave atyre që e kishin shpjeguar gjëzën. Kështu zemërimi i tij u ndez; pastaj ai u ngjit përsëri në shtëpinë e të atit. ²⁰ Por gruan e Sansonit ia dhanë shokut të tij, që kishte qenë shoku i tij më i mirë.

15

¹ Mbas një farë kohe, kur korret gruri, Sansoni shkoi të vizitojë të shoqen, duke pasur me vete një keq, dhe tha: “Dua të hyj në dhomë te gruaja ime”. Por i ati i saj nuk e lejoi të hyjë, ² dhe i tha: “Mendoja pikërisht që ti e urren, prandaj ia dhashë shokut tënd; a nuk është më e bukur motra e saj më e vogël? Merre, pra, në vend të saj”. ³ Sansoni iu përgjegj atyre: “Këtë herë nuk do të kem asnjë faj ndaj Filistejve në rast se do t’u bëj ndonjë të keqe”. ⁴ Kështu Sansoni shkoi dhe kapi treqind dhelpra; pastaj mori pishtarë, i ktheu dhelprat bisht më bisht dhe i vuri nga një pishtar midis dy bishtave. ⁵ Pastaj ndezi pishtarët dhe i la dhelprat të iknin nëpër fushat e grurit të Filistejve, dhe dogji demetet dhe grurin akoma në këmbë madje edhe vreshtat dhe ullishtat. ⁶ Atëherë Filistejtë pyetën: “Kush e bëri këtë?”. Muarrën këtë përgjigje: “Sansoni, dhëndri i burrit të Timnahut, sepse ky mori

gruan dhe ia dha si bashkëshorte shokut të tij”. Kështu Filistejtë u ngritën dhe i vunë flakën asaj dhe atit të saj. ⁷ Sansoni u tha atyre: “Me qenë se keni bërë këtë gjë, unë do të hakmerrem sigurisht kundër jush dhe pastaj do të rri”. ⁸ Kështu i goditi në mënyrë të pamëshirshme, duke bërë kërdi të madhe. Pastaj zbriti dhe qendroi në shpellën e shkëmbit të Etamit. ⁹ Atëherë Filistejtë dolën, ngritën kampin e tyre në Juda dhe u shtrinë deri në Lehi. ¹⁰ Njerëzit e Judës u thanë atyre: “Pse dolët kundër nesh?”. Ata iu përgjigjën: “Dolëm për të kapur Sansonin dhe për t’i bërë atij atë që ai na ka bërë neve”. ¹¹ Atëherë tre mijë burra të Judës zbritën në shpellën e shkëmbit të Etamit dhe i thanë Sansonit: “Nuk e di që Filistejtë na sundojnë? Çfarë na bëre kështu?”. Ai u përgjegj kështu: “Atë që më bënë mua, unë ua bëra atyre”. ¹² Ata i thanë: “Ne kemi zbritur që të të kapim dhe të të dorëzojmë në duart e Filistejve”. Sansoni u përgjegj: “Betohuni që ju nuk do të më vrisni”. ¹³ Atëherë ata i folën duke thënë: “Jo, vetëm do të të lidhim dhe do të të dorëzojmë në duart e tyre; por me siguri nuk do të të vrasim”. Kështu e lidhën me dy litarë të rinj dhe e nxorën nga shpella. ¹⁴ Kur arriti në Lehi, Filistejtë i dolën përpara me klithma gëzimi; por Fryma e Zotit erdhi fuqishëm mbi të dhe litarët që kishte në krahë u bënë si fije liri që digjen; dhe lidhjet i ranë nga duart. ¹⁵ Gjeti pastaj një nofull gomari akoma të freskët, shtriu dorën dhe e kapi; me të vrau një mijë njerëz. ¹⁶ Atëherë Sansoni tha: “Me një nofull gomari, pirgje mbi pirgje! Me një nofull gomari vrava një mijë njerëz”. ¹⁷ Kur mbaroi së foluri hodhi nofullën dhe e quajti atë vend Ramath-Lehi. ¹⁸ Pastaj pati një etje të madhe dhe kërkoi ndihmën e Zotit, duke thënë: “Ti lejove këtë çlirim të madh me dorën e shërbëtorit tënd, por a duhet të vdes unë tani nga etja dhe të bie në duart e

atyre që nuk janë rrethprerë?”. ¹⁹ Atëherë Perëndia çau shkëmbin e lugët që ndodhet në Lehi dhe doli ujë prej tij. Ai piu ujë, fryma i tij u gjallërua dhe ai mori jetë. Prandaj e quajti këtë burim En-Hakore; ajo ekziston në Lehi edhe sot. ²⁰ Sansoni qe gjyqtar i Izraelit për njëzet vjet në kohën e Filistejve.

16

¹ Pastaj Sansoni shkoi në Gaza dhe aty pa një prostitutë, dhe hyri tek ajo. ² Kur u thanë atyre të Gazës: “Sansoni erdhi këtu”, ata rrethuan vendin dhe qëndruan në pritë tërë natën pranë portës së qytetit, duke mbajtur heshtje të plotë, dhe thanë: “Në të gdhirë do ta vrasim”. ³ Sansoni ndejti shtrirë deri në mesnatë; pastaj në mesnatë u ngrit, kapi kanatet e portës së qytetit dhe dy shtalkat e saj i shkuli nga vendi bashkë me shufrat prej hekuri, i ngarkoi mbi kurriz dhe i çoi në majë të malit që ndodhet përballë Hebronit. ⁴ Mbas kësaj ra në dashuri me një grua nga lugina e Sorekut, që quhej Delilah. ⁵ Atëherë princat e Filistejve shkuan tek ajo dhe i thanë: “Bëje për vete dhe zbulo ku qëndron tërë ajo forcë e madhe e tij, në mënyrë që ta mposhtim për ta lidhur dhe për ta nënshtruar; pastaj do të të japim secili një mijë e njëqind sikla argjendi. ⁶ Kështu Delilah i tha Sansonit: “Më thuaj të lutem, ku qëndron forca jote e madhe dhe në çfarë mënyre mund të të lidhin që të të nënshtrajnë”. ⁷ Sansoni iu përgjeggj: “Në rast se më lidhin me shtatë tela të freskëta, jo akoma të thara, të harkut, unë do të bëhem i dobët dhe do të jem si gjithë burrat e tjerë”. ⁸ Atëherë princat e Filistejve i suallën shtatë tela të freskëta harku, jo akoma të thara, dhe ajo e lidhi me këto tela. ⁹ Mirëpo kishte njerëz që rrinin në pritë pranë saj, në një dhomë të brëndshme. Ajo i tha: “Sansone, Filistejtë i ke mbi kokël!”. Por ai i këputi

litarët, ashtu si këputet një fije shtupe kur ndjen zjarrin. Kështu e fshehta e forcës së tij mbeti e panjohur. ¹⁰ Pastaj Delilah i tha Sansonit: “Ja, je tallur me mua dhe më ke treguar gënjeshtër; por tani, të lutem, më thuaj se me çfarë gjë mund të lidhesh”. ¹¹ Ai iu përgjegj: “Në qoftë se më lidhin me litarë të rinj që nuk kanë qenë përdorur kurrë, unë do të bëhem i dobët dhe do të jem si çfarëdo burrë tjetër”. ¹² Prandaj Delilah mori litarë të rinj, e lidhi dhe i tha: “Sanson, Filistejtë i ke mbi kokë”. Dhe kishte njerëz në pritë në dhomën e brendshme. Ai i këputi litarët që kishte në krahë si të ishin penj. ¹³ Atëherë Delilah i tha Sansonit: “Deri tani je tallur me mua dhe më ke thënë gënjeshtër; tregomë me se mund të lidhesh”. Dhe ai iu përgjegj: “Mjafton të thurësh shtatë gërshetat e kokës sime me majën e tezgjahut”. ¹⁴ Ajo i thuri dhe i fiksoi në shulin e tezgjahut pastaj i tha: “Sanson, Filistejtë i ke mbi kokë”. Por ai u zgjua nga gjumi dhe shkuli shulin nga tezgjahu dhe nga maja. ¹⁵ Atëherë ajo i tha: “Si mund të më thuash: “Të dua”, kur zemra jote nuk është me mua? Tri herë me radhë je tallur me mua dhe nuk më ke treguar ku qëndron forca jote e madhe”. ¹⁶ Tani, me qenë se ajo e bezdiste çdo ditë me fjalët e saj dhe e nxiste me ngulm, ai u zemërua për vdekje, ¹⁷ dhe ia çeli asaj tërë zemrën, duke i thënë: “Kurrë nuk ka kaluar brisku mbi kokën time, sepse jam një Nazireo i Perëndisë, qysh në barkun e nënes sime; po të rruhesha, forca ime do të ikte, do të bëhesha i dobët dhe i njëjlojtë si gjithë burrat e tjerë”. ¹⁸ Kur Delilah u bind që ai ia kishte çelur plotësisht zemrën, dërgoi të thërrasin princat e Filistejve dhe u dërgoi këto fjalë: “Ejani lart këtë radhë se ai ma hapi tërë zemrën e tij”. Atëherë princat ¹⁹ Pastaj ajo e vuri në gjumë mbi gjunjët e saj, thirri një njeri që i rrovi të shtatë gërshetat të kokës së Sansonit; pastaj filloi ta trajtoj keq, dhe fuqia

e tij e la. ²⁰ Atëherë ajo i tha: “Sansoni, Filistejtë i ke mbi kokë”. Ai u zgjua nga gjumi dhe tha: “Unë do t’ia dal si herët e tjera, do të shpengohem”. Por nuk e dinte që Zoti e kishte braktisur. ²¹ Dhe Filistejtë e zunë dhe i nxorën sytë; e zbritën në Gaza dhe e lidhën me zinxhirë prej bronzi. Dhe e vunë të rrotullojë mokrën në burg. ²² Ndëkaq flokët e kokës, mbasi u rruan, filluan përsëri të rriten. ²³ Princat e Filistejve u mblodhën për t’i paraqitur një flijim të madh Dagonit, perëndisë së tyre, dhe për t’u gëzuar. Ata thonin: “Perëndia ynë na ka dhënë në dorë Sansonin, armikun tonë”. ²⁴ Kur populli e pa, filloi të lavdërojë perëndinë e vet dhe të thotë: “Perëndia ynë na dha në dorë armikun tonë, atë që shkatërronte vendin tonë dhe që ka vrarë aq shumë njerëz tanë”. ²⁵ Kështu në gëzimin e zemrës së tyre, ata thanë: “Silleni Sansonin që të dëfrehemi me të!”. E nxorën Sansonin nga burgu dhe ai bëri karagjozllëqe para tyre. Pastaj e vunë midis shtyllave. ²⁶ Atëherë Sansoni i tha fëmijës, që e mbante prej dore: “Lërmë të prek shtyllat mbi të cilat qendron shtëpia, ²⁷ që të mund të mbështetem në to”. Shtëpia ishte pot me burra dhe gra; aty ndodheshin tërë princat e Filistejve, dhe mbi çati tre mijë veta, burra e gra, që shikonin Sansonin ndërsa ky bënte palaçon. ²⁸ Atëherë Sansoni kërkoi ndihmën e Zotit dhe tha: “O Zot, o Zot, të lutem mos më harro! Më jep forcën e nevojshme për këtë herë vetëm, o Perëndi që të hakmerrem me Filistejtë me një goditje të vetme, për shkak të humbjes së dy syve të mi”. ²⁹ Pastaj Sansoni kapi dy shtyllat qendrore, që mbanin tempullin, dhe u mbështet tek ato, tek njera me dorën e djathtë dhe tek tjetra me dorën e majtë; ³⁰ pastaj Sansoni tha: “Le të vdes bashkë me Filistejtë!”. U përkul pastaj me të gjithë forcën e tij, dhe shtëpia u shemb mbi princat dhe mbi gjithë popullin që ndodhej brenda; dhe qenë më shumë ata që

ai vrau duke vdekur se ata që kishte vrarë kur qe gjallë.
³¹ Pastaj vëllezërit e tij dhe tërë shtëpia e atit të tij zbritën dhe e morën; dhe e çuan ta varrosin midis Tsorahut dhe Eshtaolit, në varrin e Manoahut, të atit të tij. Ai qe gjyqtar i Izraelit njëzet vjet me radhë.

17

¹ Në krahinën malore të Efraimit ishte një njeri që quhej Mikah. ² Ai i tha nënes së tij: “Një mijë e njëqind siklat prej argjendi që të kanë marrë dhe për të cilat ke thënë një mallkim, që e dëgjova me veshët e mi, ja, i kam unë; ato para i kisha marrë unë”. Nëna e tij tha: “Im bir qoftë i bekuar nga Zoti!”. ³ Kështu ai ia ktheu nënes së tij të një mijë e njëqind siklat prej argjendi dhe e ëma tha: “Unë ia shenjtëroj plotësisht nga dora ime këtë argjend Zotit për birin tim, për ta bërë një shëmbëlltysë të gdhendur dhe një figurë me derdhje prandaj po ta kthej tani”. ⁴ Pas kthimit të argjendit nënes së tij, e ëma mori dyqind sikla argjendi dhe ia dha shkrirësit, i cili bëri një shëmbëlltysë të gdhendur dhe një figurë me derdhje metali; dhe këto u vendosën në shtëpinë e Mikahut. ⁵ Kështu ky njeri, Mikahu, pati një shtëpi perëndish; bëri një efod dhe një shtëpi idhujsh, dhe shenjtëroi një nga bijtë e tij që i shërbente ai prift. ⁶ Në atë kohë nuk kishte mbret në Izrael; secili bënte atë që i dukej e drejtë në sytë e tij. ⁷ Ishte një i ri nga Betlemi i Judës, nga familja e Judës, i cili ishte Levit dhe banonte në atë vend si i huaj. ⁸ Ky njeri u nis nga qyteti i Betlemit të Judës për t’u vendosur aty ku mund të gjente një vend; duke ecur arriti në krahinën malore të Efraimit, në shtëpinë e Mikahut. ⁹ Mikahu e pyeti: “Nga po vjen?”. Ai u përgjegj: “Jam një Levit nga Betlemi i Judës dhe jam duke kërkuar një vend ku mund të vendosem”. ¹⁰ Mikahu i tha: “Rri me mua, dhe bëhu

ati dhe prifti im; do të të jap dhjetë sikla argjendi çdo vit, rroba dhe ushqim”. Atëherë Leviti hyri. ¹¹ Kështu Leviti pranoi të rrinte me atë njeri, që e trajtoi të riun sikur të ishte një nga bijtë e tij. ¹² Mikahu e shenjtëroi Levitin; i riu i shërbeu si prift dhe u vendos në shtëpinë e Mikahut. ¹³ Pastaj Mikahu i tha: “Tani e di që Zoti do të më bëjë të mira, sepse kam një Levit që më shërben si prift”.

18

¹ Në atë kohë nuk kishte mbret në Izrael; po në këtë kohë fisi i Danitëve kërkonte për vete një territor për t’u vendosur, sepse deri në ato ditë nuk i ishte caktuar asnjë trashëgimi midis fiseve të Izraelit. ² Bijtë e Danit dërguan, pra, te Tsorahu dhe te Eshtaoli pesë burra trima, që përfaqësonin tërë fisin e tyre, për të vëzhguar dhe për të kontrolluar vendin; dhe u thanë atyre: “Shkoni të vëzhgoni vendin!”. Kështu ata arritën në krahinën malore të Efraimit, në shtëpinë e Mikahut, dhe e kaluan natën aty. ³ Ndërsa ishin pranë shtëpisë së Mikahut, njohën zërin e të riut Levit; atëherë ata hynë në shtëpi dhe e pyetën: “Kush të solli këtu? Çfarë bën në këtë vend? Çfarë ke ti këtu?”. ⁴ Ai iu përgjeggj: “Mikahu më ka bërë këtë dhe atë; më mori në shërbim të tij dhe unë jam prifti i tij”. ⁵ Atëherë ata i thanë: “Pyet, pra, Perëndinë që të dimë në se rruga që kemi nisur do të jetë e mbarë”. ⁶ Prifti iu përgjeggj: “Shkoni në paqe; rruga që bëni kryhet nën shikimin e Zotit”. ⁷ Kështu të pesë burrat u nisën dhe arritën në Laish, panë që populli që banonte aty bënte një jetë të sigurt, simbas zakoneve të atyre të Sidonit, një jetë të qetë dhe të sigurt, sepse nuk kishte njeri ⁸ Pastaj u kthyen te vëllezërit e tyre në Tsorah dhe në Eshtaol; dhe vëllezërit i pyetën ata: “Çfarë thoni?”. ⁹ Ata u përgjigjën: “Le të ngrihemi dhe

të sulemi kundër atyre njerëzve, sepse kemi parë vendin dhe është me të vërtetë i mrekullueshëm. Pse mbani një qëndrim jo aktiv? Mos nguroni të lëvizni për ta pushtuar vendin! ¹⁰ Kur të arrini, keni për të gjetur një popull të sigurt dhe një vend të gjërë, sepse Perëndia e ka dhënë në duart tuaja; është një vend ku nuk mungon asgjë nga ajo që është mbi tokë”. ¹¹ Atëherë gjashtëqind burra të familjes së Danitëve u nisën nga Tsorahu dhe nga Eshtoali, të armatosur mirë për luftë. ¹² Ata u ngjitën dhe ngritën kampin e tyre në Kirjath-Jearim, në Jude; (prandaj ky vend, që ndodhet prapa Kiriath-Jearimit, quhet edhe sot e kësaj dite kampi i Danit). ¹³ Që këtej kaluan në krahinën malore të Efraimit dhe arritën në shtëpinë e Mikahut. ¹⁴ Atëherë të pesë burrat, që kishin shkuar të vëzhgonin vendin e Laishit, filluan t’u thonë vëllezërve të tyre: “A e dini ju që në këto shtëpi ka një efod, një shtëpi idhujsh, një shëmbëlltyrë të gdhendur ¹⁵ Kështu ata u drejtuan nga ajo anë, arritën në shtëpinë e Levitit të ri, në banesën e Mikahut, dhe e përshëndetën. ¹⁶ Ndërsa të gjashtëqind burrat e bijve të Danit, të armatosur mirë për luftë, rrinin para portës, ¹⁷ pesë burrat që kishin vajtur të vëzhgonin vendin u ngjitën lart, hynë në shtëpi, morën shëmbëlltyrën e gdhendur, efodin, shtëpinë e idhujve dhe figurën prej metali të shkrirë. Prifti rrinte para portës bashkë me gjashtëqind njerëzit e armatosur mirë për luftë. ¹⁸ Kur këta hynë në shtëpinë e Mikahut dhe morën shëmbëlltyrën e gdhendur, efodin, shtëpinë e idhujve dhe figurën prej metali të shkrirë, prifti u tha atyre: “Ç’po bëni kështu?”. ¹⁹ Ata iu përgjegjën: “Hesht, vëre dorën mbi gojë, eja me ne, dhe do të jesh për ne një atë dhe një prift. Ç’është më mirë për ty, të jesh prifti i shtëpisë së një njeriu të vetëm apo të jesh prifti i një fisi ose të një familjeje në Izrael?”. ²⁰ Kështu prifti ndjeu një

gëzim në zemrën e tij; mori efodin, shtëpinë e idhujve dhe shëmbëlltyrën e gdhendur dhe u bashkua me ata njerëz. ²¹ Atëherë rifilluan marshimin, duke vënë para fëmijët, bagëtinë dhe orenditë. ²² Kur ishin larguar nga shtëpia e Mikahut, burrat që banonin në shtëpitë afër asaj të Mikahut u mblodhën dhe ndoqën bijtë e Danit. ²³ U bërtitën pastaj bijve të Danit. Këta u kthyen dhe i thanë Mikahut: “Çfarë ke që ke mbledhur këta njerëz?”. ²⁴ Ai u përgjegj: “Morët me vete perënditë që i kisha bërë unë dhe priftin, dhe ikët. Tani ç’më mbetet? Si mund të më thoni: “Çfarë ke?”. ²⁵ Bijtë e Danit i thanë: “Bëj që zëri yt të mos dëgjohet më prapa nesh, sepse njerëz të zemëruar mund të hidhen mbi ju, dhe ti do të humbje jetën tënde dhe atë të familjes satel!”. ²⁶ Bijtë e Danit e vazhduan rrugën e tyre; dhe Mikahu, kur pa se ata ishin më të fortë se ai, u kthye dhe shkoi në shtëpinë e tij. ²⁷ Kështu ata, mbasi morën gjërat që kishte bërë Mikahu dhe priftin që kishte në shërbim të tij, arritën në Laish, ku jetonte një popull që rinte i qetë dhe i sigurtë; e vranë me shpatë dhe i vunë flakën qytetit. ²⁸ Nuk pati asnjë që ta çlironte, sepse ndodhej larg Sidonit, dhe banorët e tij nuk mbanin marrëdhënie me njerëz të tjerë. Ai ndodhej në luginën që zgjatej në drejtim të Beth-Rehobit. Pastaj Danitët e rindërtuan qytetin dhe banuan në të, ²⁹ e quajtën Dan, nga emri i Danit, ati i tyre, që ishte bir i Izraelit; por më parë qyteti quhej Laish. ³⁰ Pastaj bijtë e Danit ngritën për vete shëmbëlltyrën e gdhendur; dhe Jonathani, bir i Gershomit, bir i Manasit, dhe bijtë e tij u bënë priftërinj të fiseve të Danitëve deri ditën e robërimit të banorëve të vendit. ³¹ Kështu ngritën për vete shëmbëlltyrën e gdhendur nga Mikahu, gjatë gjithë kohës që shtëpia e Perëndisë mbeti në Shiloh.

19

¹ Në atë kohë, kur nuk kishte mbret në Izrael, një Levit, që banonte në pjesën më të lartë të krahinës malore të Efraimit, mori si konkubinë një grua nga Betlemi i Judës. ² Kjo konkubinë kreu një shkelje të kurorës kundër tij dhe e la për t'u kthyer në shtëpinë e atit të saj në Betlem të Judës, ku qendroi katër muaj. ³ Burri i saj u ngrit dhe shkoi te ajo për t'i folur zemrës së saj dhe për ta kthyer në shtëpi. Ai kishte marrë me vete shërbëtorin e tij dhe dy gomarë. Kështu ajo e çoi në shtëpinë e atit të saj; sa e pa, i ati i së resë e priti tërë gëzim. ⁴ Vjehrrri i tij, i ati i së resë, e mbajti dhe ai qëndroi tri ditë me të; kështu hëngrën e pinë, dhe e kaluan natën aty. ⁵ Ditën e katërt u ngritën herët në mëngjes dhe Leviti po bëhej gati të nisej, por i ati i vajzës së re i tha dhëndrit të tij: “Ha diçka që të mbahesh, pastaj shkoni”. ⁶ Kështu u ulën bashkë, hëngrën dhe pinë njeri afër tjetrit. Pastaj i ati së resë i tha burrit të saj: “Të lutem, prano ta kalosh natën këtu, dhe zemra jote të gëzohet”. ⁷ Ai u ngrit për të ikur, por i vjehrrri nguli këmbë aq shumë sa që ai vendosi ta kalojë natën aty. ⁸ Ditën e pestë ai u ngrit herët në mëngjes që të ikte; dhe i ati i së resë i tha: “Të lutem, ngrohe zemrën”. Kështu u ndalën deri në pasdite dhe që të dy hëngrën. ⁹ Kur ai njeri u ngrit për të ikur bashkë me konkubinën e tij dhe shërbëtorin e tij, i vjehrrri, i ati i së resë, i tha: “Ja, ka filluar të erret; të lutem kaloje natën këtu; shiko, dita është duke mbaruar; kaloje këtu natën dhe zemra jote të gëzohet; nesër do të niseni herët dhe do të arrini në shtëpi”. ¹⁰ Por ai njeri nuk deshë ta kalojë natën aty; kështu u ngrit, u nis dhe arriti përballë Jebusit, që është Jeruzalemi, me dy gomarët e tij të shaluar dhe me konkubinën e tij. ¹¹ Kur arritën pranë Jebusit, dita kishte kaluar tërësisht; shërbëtori i tha zotit të tij: “Eja, të lutem,

të hyjmë në këtë qytet të Jebusejve dhe ta kalojmë natën aty”.¹² I zoti iu përgjegj: “Jo, nuk do të hyjmë në një qytet të huajsh që nuk janë bij të Izraelit, por do të shkojmë deri në Gibeah”.¹³ Pastaj i tha shërbëtorit të tij: “Eja, të arrijmë në një nga këto vende dhe ta kalojmë natën në Gibeah ose në Ramah”.¹⁴ Kështu shkuan tutje dhe e vazhduan udhëtimin; dhe dielli perëndoi mbi ta pranë Gibeahut, që është pronë e Beniaminit.¹⁵ Aty u kthyen për të hyrë dhe për të kaluar natën në Gibeah. Kështu Leviti hyri dhe u ndal në sheshin e qytetit; por askush nuk i priti për të kaluar natën në shtëpinë e tij.¹⁶ Pikërisht në atë kohë një plak po kthehej në mbrëmje nga puna e tij në ara; ai ishte nga krahina malore e Efraimit dhe banonte si i huaj në Gibeah, por njerëzit e vendit ishin Beniaminitë.¹⁷ Me të ngritur sytë, pa kalimtarin në sheshin e qytetit. Plaku i tha: “Ku po shkon dhe nga po vjen?”.¹⁸ Leviti iu përgjegj: “Po shkojmë nga Betlemi i Judës në drejtim të pjesës më të largët të krahinës malore të Efraimit. Unë jam që andej dhe kisha vajtur në Betlem të Judës; tani po shkoj në shtëpinë e Zotit, por nuk ka njeri që të më presë në shtëpinë e tij.”¹⁹ Megjithatë ne kemi kashtë dhe bar për gomarët tanë dhe bukë e verë për mua, për shërbëtoreshën tënde dhe për djalin që është bashkë me shërbëtorin tënd; nuk na mungon asgjë”.²⁰ Plaku i tha: “Paqja qoftë me ty! Megjithatë më lejo të kujdesem për çdo nevojë që ke; por ti nuk duhet ta kalosh natën në shesh”.²¹ Kështu e çoi në shtëpinë e tij dhe u dha ushqim gomarëve; udhëtarët lanë këmbët, pastaj hëngrën dhe pinë.²² Ndërsa po kënaqeshin, disa njerëz të qyteti, njerëz të këqij rrethuan shtëpinë e ranë portës dhe i thanë të zotit plak të shtëpisë: “Nxirre jashtë atë njeri që ka hyrë në shtëpinë tënde, sepse duam ta njohim!”.²³ Por i zoti i shtëpisë me të dalë jashtë, u tha atyre: “Jo, vëllezërit e

mi, mos u sillni në mënyrë kaq të keqe; ky njeri erdhi në shtëpinë time, prandaj mos kryeni një poshtërsi të tillë!.²⁴ Ja ku janë këtu vajza ime e virgjër dhe konkubina e këtij njeriu; unë do t'i nxjerr jashtë, poshtërojini dhe bëni atë që mendoni; por mos kryeni kundër këtij njeriu një turp të tillë!”.²⁵ Por ata njerëz nuk e dëgjuan. Atëherë ai burrë mori konkubinën e tij dhe ua nxori atyre; ata e njohën dhe e përdorën tërë natën deri në mëngjes; e lanë të ikë vetëm kur filloi të zbardhë dita.²⁶ Ndaj të gdhirë kjo grua erdhi e u rrëzua para portës së shtëpisë të njeriut pranë të cilit rrinte burri i saj dhe mbeti aty deri sa u bë ditë.²⁷ Në mëngjes burri i saj u ngrit, hapi portën e shtëpisë dhe doli për të vazhduar udhëtimin e tij; dhe ja, konkubina e tij rrinte shtrirë te porta e shtëpisë me duart në pragun e saj.²⁸ Ai i tha: “Çohu dhe eja të shkojmë!”. Por nuk mori asnjë përgjigje. Atëherë burri e ngarkoi mbi gomarin dhe u nisën për t'u kthyer në shtëpinë e vet.²⁹ Me të arritur në shtëpi, kapi një thikë, mori konkubinën e tij dhe e preu, gjymtyrë për gjymtyrë, në dymbëdhjetë copa, që i shpërndau në gjithë territorin e Izraelit.³⁰ Kushdo që e pa këtë tha: “Nuk ka ndodhur kurrë dhe nuk është parë asnjë herë një gjë e tillë, qysh prej kohës që bijtë e Izraelit dolën nga vendi i Egjiptit e deri sot! Mbajeni parasysh këtë gjë; këshillohuni dhe flisni”.

20

¹ Atëherë tërë bijtë e Izraelit lëvizën, nga Dani deri në Beer-Sheba dhe në vendin e Galaadit, dhe asambleja u mblodh si një njeri i vetëm përpara Zotit në Mitspah.
² Krerët e tërë popullit, e gjithë fiseve të Izraelit u paraqitën përpara asamblesë së popullit të Perëndisë; ishin katërqind mijë këmbësorë, të aftë të përdornin shpatën.
³ (Dhe bijtë e Beniaminit dëgjuan që bijtë e

Izraelit ishin ngjitur në Mitspah). Atëherë bijtë e Izraelit thanë: “Na tregoni, si u krye ky krim?”. ⁴ Atëherë Leviti, burri i gruas që ishte vrarë, u përgjegj: “Unë kisha hyrë bashkë me konkubinën time në Gibeah të Beniaminit për të kaluar natën. ⁵ Por banorët e Gibeahut u ngritën kundër meje dhe rrethuan natën shtëpinë në të cilën ndodhesha, dhe kjo për të më vrarë; por ata dhunuan përkundrazi konkubinën time dhe ajo vdiq. ⁶ Kështu unë mora konkubinën time, e preva copë-copë, dhe e dërgova nëpër gjithë territorin e trashëgimisë së Izraelit, sepse këta kryen një krim dhe një poshtërsi në Izrael. ⁷ Dhe ja, tani tërë ju, o bij të Izraelit, jepni mendimin dhe këshillën tuaj”. ⁸ Atëherë tërë populli u ngrit si një njeri i vetëm, duke thënë: “Asnjë prej nesh nuk do të kthehet në çadrën e tij, asnjë prej nesh nuk do të kthehet në shtëpinë e tij. ⁹ Dhe tani, ja se ç’do t’i bëjmë Gibeahut: do të shkojmë kundër tij duke hedhur me short, ¹⁰ dhe do të marrim nga të gjitha fiset e Izraelit dhjetë njerëz mbi njëqind, njëqind mbi një mijë dhe një mijë mbi dhjetë mijë, të cilët do të shkojnë të kërkojnë ushqime për popullin, me qëllim që duke shkuar kundër Gibeahut të Beniaminit të mund t’ia lajmë të gjitha poshtërsitë që ka kryer në Izrael”. ¹¹ Kështu tërë burrat e Izraelit u mbledhën kundër atij qyteti, të bashkuar si një njeri i vetëm. ¹² Fiset e Izraelit dërguan pastaj njerëz në gjithë fisin e Beniaminit për t’i thënë: “Ç’është ky krim që është kryer ndër ju? ¹³ Prandaj na dorëzoni ata njerëz, ata kriminelë që janë në Gibeah, që t’i vrasim dhe të heqim të keqen nga Izraeli”. Por bijtë e Beniaminit nuk pranuan të dëgjojnë zërin e vëllezërve të tyre, të bijve të Izraelit. ¹⁴ Bijtë e Beniaminit madje u mbledhën nga qytetet e tyre në Gibeah për të luftuar kundër bijve të Izraelit. ¹⁵ Atë ditë bijtë e Beniaminit të thirrur nga qytetet e tyre për t’u mbledhur ishin njëzet

e gjashtë mijë burra të aftë për të përdorur shpatën, pa llogaritur banorët e Gibeahut, që arrinin në shtatëqind burra të zgjedhur. ¹⁶ Midis tërë këtyre njerëzve kishte shtatëqind burra të zgjedhur, që ishin mëngjarashë. Tërë këta ishin të aftë të hidhnin një gur me hoben kundër një fije floku, pa gabuar goditjen. ¹⁷ Njerëzit e Izraelit të thirrur për t'u mbledhur, pa përfshirë ata të Beniaminit, ishin katërqind mijë burra të aftë për të përdorur shpatën, të gjithë luftëtarë. ¹⁸ Kështu bijtë e Izraelit lëvizën, u ngjitën në Bethel dhe konsultuan Perëndinë, duke thënë: “Kush prej nesh do të nisë i pari luftën kundër bijve të Beniaminit?”. Zoti u përgjegj: “Juda do të fillojë i pari”. ¹⁹ Të nesërmen në mëngjes bijtë e Izraelit u nisën dhe e ngritën kampin e tyre kundër Gibeahut. ²⁰ Njerëzit e Izraelit dolën kështu për të luftuar kundër Beniaminit dhe u rreshtuan për betejë kundër luftëtarëve të tij pranë Gibeahut. ²¹ Atëherë bijtë e Beniaminit dolën nga Gibeahu dhe po atë ditë shtrinë të vdekur për tokë njëzet e dy mijë burra të Izraelit. ²² Por populli, burrat e Izraelit, morën zemër përsëri dhe u rreshtuan përsëri për betejë në po atë vend ku ishin rreshtuar ditën e parë. ²³ Atëherë bijtë e Izraelit shkuan dhe qanë përpara Zotit deri në mbrëmje, dhe u konsultuan me Zotin, duke thënë: “A duhet ta vazhdoj luftën kundër bijve të Beniaminit, vëllait tim?”. Zoti iu përgjegj: “Suluni kundër tyre”. ²⁴ Bijtë e Izraelit u ndeshën për herë të dytë me bijtë e Beniaminit. ²⁵ Beniaminitët dolën për herë të dytë nga Gibeahu kundër tyre dhe shtrinë për tokë tetëmbëdhjetë mijë burra të tjerë nga bijtë e Izraelit, të gjithë të aftë të përdornin shpatën. ²⁶ Atëherë tërë bijtë e Izraelit, domethënë tërë populli, u ngjitën në Bethel dhe qanë; mbetën aty përpara Zotit dhe agjëruan atë ditë deri në mbrëmje, dhe ofruan olokauste dhe flijime falenderimi

përpara Zotit. ²⁷ Pastaj bijtë e Izraelit u konsultuan me Zotin (arka e besëlidhjes së Perëndisë ndodhej aty në atë kohë, ²⁸ dhe Finehasi, bir i Eleazarit, bir i Aaronit, shërbente në atë kohë para saj) dhe thanë: “A duhet të vazhdojë akoma të dal për të luftuar kundër bijve të Beniaminit, vëllait tim, apo duhet të heq dorë nga një gjë e tillë?”. Zoti u përgjegi: “Suluni, sepse nesër do t’i jap në duart tuaja”. ²⁹ Kështu Izraeli zuri një pritë rreth e rrotull Gibeahut. ³⁰ Bijtë e Izraelit u vërsulën për të tretën herë kundër bijve të Beniaminit, dhe u rreshtuan për betejë në afërsi të Gibeahut si herët e tjera. ³¹ Bijtë e Beniaminit dolën kundër popullit dhe armiqtë e tyre i tërhoqën larg qytetit; dhe filluan të godasin dhe të vrasin, si herët e tjera, disa nga populli i Izraelit nëpër rrugët (nga të cilat njera shkon në Bethel dhe tjetra në Gibeah), dhe në fshatrat; ata vranë rreth tridhjetë veta. ³² Kështu bijtë e Beniaminit thanë: “Ja ku janë, të mundur para syve tona si herën e parë!”. Por bijtë e Izraelit thanë: “Të ikim dhe t’i tërheqim larg qytetit, mbi rrugët kryesore!”. ³³ Atëherë tërë njerëzit e Izraelit lëvizën nga pozicionet e tyre dhe u rreshtuan për betejë në Baal-Thamar; ndërkaq njerëzit e Izraelit që ishin në pritë dolën nga vëndet e tyre të fshehta në fushën e Gibeahut. ³⁴ Dhjetë mijë burra të zgjedhur në të gjithë Izraelin u vërsulën kundër Gibeahut; Beteja që e ashpër, por Beniaminitët nuk e shihnin katastrofën që po u afrohej. ³⁵ Kështu Zoti mundi Beniaminin para Izraelit; dhe bijtë e Izraelit vranë atë ditë njëzet e pesë mijë e njëqind burra të Beniaminit, të gjithë të zotë të përdornin shpatën. ³⁶ Kështu bijtë e Beniaminit e kuptuan se ishin mundur. Izraelitët i kishin lëshuar terren Beniaminit, sepse kishin besim te njerëzit që kishin zënë pritë në afërsi të Gibeahut. ³⁷ Njerëzit e pritës u hodhën menjëherë mbi Gibeahun; ata ecën përpara

dhe vranë me shpatë gjithë banorët e qytetit. ³⁸ Midis njerëzve të Izraelit dhe atyre që kishin ngritur pritën ishte caktuar një sinjal; këta të fundit duhet të bënin që të ngrihej një re e madhe tymi nga qyteti. ³⁹ Njerëzit e Izraelit, pra, kishin kthyer krahët gjatë luftimit; dhe ata të Beniaminit kishin filluar të godisnin dhe të vrisnin rreth tridhjetë njerëz të Izraelit. Në fakt ata thonin: “Me siguri ata janë plotësisht të mundur para nesh si në betejën e parë!”. ⁴⁰ Por kur sinjali i kolonës së tymit filloi të ngrihet nga qyteti, ata të Beniaminit u kthyen prapa dhe ja, tërë qyteti ishte pushtuar nga flaka që po ngrihej në qiell. ⁴¹ Atëherë njerëzit e Izraelit u kthyen dhe njerëzit e Beniaminit i zuri një frikë e madhe, duke parë gjëmën e madhe që u kishte rënë. ⁴² Prandaj filluan të ikin përpara njerëzve të Izraelit në drejtim të shkretëtirës, por pa arritur t’i shmangen betejës; dhe ata që dilnin nga qyteti u vërsulën në mes tyre dhe i masakruan. ⁴³ I rrethuan Beniaminitët, i ndoqën pa pushim dhe i luftuan deri përballë Gibeahut nga ana lindore. ⁴⁴ Beniaminitët humbën tetëmbëdhjetë mijë njerëz, të gjithë burra trima. ⁴⁵ Ata që mbetën gjallë kthyen kurrizin dhe ua mbathën në drejtim të shkretëtirës, të shkëmbit të Rimonit; dhe ata zunë rrugës pesë mijë prej tyre i ndoqën deri në Gidon dhe vranë dy mijë të tjerë. ⁴⁶ Kështu numri i përgjithshëm i Beniaminitëve që u vranë atë ditë ishte njëzet e pesë mijë veta, të gjithë të zotë të përdornin shpatën, tërë njerëz trima. ⁴⁷ Gjashtëqind burra, që kishin kthyer kurrizin dhe kishin ikur në shkretëtirë në drejtim të shkëmbit të Rimonit, mbetën aty katër muaj. ⁴⁸ Pastaj Izraelitët u kthyen kundër bijve të Beniaminit dhe vranë me shpatë tërë banorët e qytetit, duke përfshirë edhe bagëtinë dhe gjithçka gjenin; u vunë flakën edhe tërë qyteteve që u dilnin përpara.

21

¹ Por njerëzit e Izraelit ishin betuar në Mitspah, duke thënë: “Asnjë nga ne nuk do t’ja japë bijën e tij për grua një Beniaminiti”. ² Pastaj populli erdhi në Bethel, ku qëndroi deri në mbrëmje përpara Perëndisë; dhe ngriti zërin dhe qau me të madhe, ³ duke thënë: “O Zot, Perëndi i Izraelit, pse ndodhi kjo në Izrael, që sot të mungojë një fis në Izrael?”. ⁴ Të nesërmen populli u ngrit herët në mëngjes, ndërtoi në atë vend një altar dhe ofroi olokauste dhe flijime falenderimi. ⁵ Pastaj bijtë e Izraelit thanë: “Cili nga fiset e Izraelit nuk ka dalë në asamble para Zotit?”. Sepse kishin bërë një betim solemn kundër kujtdo që nuk kishte dalë përpara Zotit në Mitspah, duke thënë: “Ai njeri do të vritet”. ⁶ Bijtë e Izraelit ishin të hidhëruar për Beniaminin, vëllanë e tyre, dhe thonin: “Sot u zhduk një fis i Izraelit. ⁷ Si do të bëjmë t’u gjejmë gra atyre që shpëtuan, sepse jemi betuar në emër të Zotit të mos u japim atyre për grua asnjë prej vajzave tona?”. ⁸ Pastaj thanë: “Cili është midis fiseve të Izraelit ai që nuk ka dalë para Zotit në Mitspah?”. Dhe ja që asnjeri nga Jabesi i Galaadit nuk kishte ardhur në kamp për asamblenë; ⁹ në fakt u kalua në revistë populli, u vu re që në gjirin e tij nuk kishte asnjë nga banorët e Jabesit të Galaadit. ¹⁰ Atëherë asambleja dërgoi atje dymbëdhjetë mijë burra nga më trimat dhe u dha këtë urdhër, duke thënë: “Shkoni dhe vrisni me shpatë banorët e Jabesit të Galasadit, duke përfshirë gratë dhe fëmijët. ¹¹ Do të veproni kështu: do të shfarosni çdo mashkull dhe çdo grua që ka pasur marrëdhënie seksuale me një burrë”. ¹² Ata gjetën midis banoëve të Jabesit të Galaadit katërqind vajza që nuk kishin pasur marrëdhënie seksuale me burra, dhe i çuan në kamp, në Shilon, që ndodhet në vendin e Kanaanit. ¹³ Atëherë tërë asambleja dërgoi lajmëtarë për të folur me

bijtë e Beniaminit, që ndodheshin në shkëmbin e Rimonit, dhe për t'u shpallur paqen. ¹⁴ Kështu Beniaminitët u kthyen dhe muarrën ato gra që nuk ishin vlarë në Jabes të Galaadit; por nuk pati mjaft për të gjithë. ¹⁵ Populli ishte i hidhëruar për ato që i kish bërë Beniaminit, sepse Zoti kishte hapur një të çarë midis fiseve të Izraelit. ¹⁶ Atëherë pleqtë e asamblesë thanë: “Si do të bëjmë t'u gjejmë gra atyre që kanë mbetur gjallë, mbasi gratë beniaminite janë vlarë?”. ¹⁷ Pastaj thanë: “Njerëzit e Beniaminit që kanë mbetur gjallë duhet të kenë një trashëgimi, me qëllim që të mos zhduket një fis në Izrael. ¹⁸ Por ne nuk mund t'u japim atyre për bashkëshorte bijat tona”, me qenë se bijtë e Izraelit ishin betuar, duke thënë: “I mallkuar qoftë ai që do t'i japë një grua Beniaminit!”. ¹⁹ Atëherë thanë: “Ja, çdo vit bëhet një festë për nder të Zotit në Shiloh, që ndodhet në veri të Bethelit, në lindje të rrugës që ngjitet nga Betheli në Sikem, dhe në jug të Lebonahut”. ²⁰ Kështu u dhanë këtë urdhër bijve të Beniaminit, duke u thënë: “Shkoni dhe fshihuni në vreshtat, ²¹ dhe rrini e shikoni; kur vajzat e Shilohut do të dalin për të hedhur valle në kor, ju do të dilni nga vreshtat, dhe secili do të rrëmbejë gruan e tij midis vajzave të Shilohut; pastaj do të shkoni në vendin e Beniaminit. ²² Kur etërit o vëllezërit e tyre do të vinë te ne për të protestuar, ne do t'u themi: “Na i jepni, ju lutem, sepse në këtë luftë nuk kemi zënë një grua për secilin prej tyre; por në rast se nuk ua jepni atyre as në këtë rast, ju do të jeni fajtorë””. ²³ Bijtë e Beniaminit vepruan kështu: morën gra simbas numrit të tyre, midis valltareve; i rrëmbyen, pastaj u nisën dhe u kthyen në trashëgiminë e tyre, i rindërtuan qytetet dhe banuan në to. ²⁴ Në të njëjtën kohë bijtë e Izraelit u nisën që andej, secili shkoi në fisin dhe në familjen e tij, e që andej secili u kthye në trashëgiminë e tij. ²⁵ Në atë kohë nuk kishte

Gjyqtarët 21:25

53

Gjyqtarët 21:25

asnjë mbret në Izrael; secili bënte atë që i dukej e drejtë në sytë e tij.

Bibla e Shenjtë
The Holy Bible in Albanian

Public Domain

Language: shqiptar (Albanian, Tosk)

Translation by: Albanian Bible Society

This Bible is in the PUBLIC DOMAIN in the United States. You may copy it freely.

2014-09-04

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 27 Jul 2020 from source files dated 12 Jun 2020

92fc4cc0-e5ee-58a5-884d-3139a6413894